

ASPIRANTUL

115 ani de tradiție
în
instruirea echipajelor

REVISTA ȘCOLII DE APLICAȚIE A FORTELOR NAVALE

Viceamiral Constantin BĂLTĂȘU

COLEGIUL DE REDACȚIE

Președinte:

Comandor Vasile CHIRILĂ

Membri:

Comandor Petrică PÎRVU

Comandor Dănuț ANDRONIE

Căpitan comandor dr.ing. Gheorghe ICHIMOAEI

Căpitan comandor Gheorghe ALBULESCU

Locotenent comandor Florinel BĂDICĂ

Locotenent comandor Cornel ABAGIU

Locotenent psiholog Irina MOȘNEAGU

Aspirant ing. Andrei PAVĂL

Aspirant ing. Adrian MÎNZATU

Redactor responsabil:

Căpitan comandor dr.ing. Gheorghe ICHIMOAEI

Tehnoredactare computerizată:

Maior Daniel OAI E

Tehnoredactare realizată la
Școala de Aplicație a Forțelor Navale

MANGALIA
2011

bookmarks: Go to specific points of interest using bookmark
links

<i>Comandor Vasile CHIRILĂ</i>	.....	Pag. 5
ISTORICUL ȘCOLII DE APLICAȚIE A FORȚELOR NAVALE	.....	Pag. 9
<i>Comandor dr. ing. Gheorghe ICHIMOAEI</i>		
VICEAMIRALUL CONSTANTIN BĂLESCU	.....	Pag.12
<i>Lt. psiholog Irina-Alexandra MOȘNEAGU</i>		
LA ÎNCEPUT DE CARIERĂ MILITARĂ - (În căutarea nordului)	.....	Pag.16
<i>Aspirant Delia NEACȘU.</i>		
ASPIRANTUL – între așteptări și realitate	.....	Pag.17
<i>Aspirant Andreea MACOVEI</i>		
LA ÎNCEPUT DE DRUM	.....	Pag.20
<i>Aspirant Adrian MÎNZATU</i>		
PER ASPERA AD ASTRA	.....	Pag.21
<i>Aspirant Andrei PAVĂL</i>		
DORINȚA DE AFIRMARE ÎNVINDE AȘTEPTĂRILE	.....	Pag.22
<i>Soldat voluntar Andrei Mihai ION</i>		
CONTRIBUȚIA ȘCOLII DE APLICAȚIE A FORȚELOR NAVALE LA PERFECȚIONAREA CADRULUI NORMATIV SPECIFIC FORȚELOR NAVALE	.....	Pag.24
<i>Locotenent comandor Cornel ABAGIU</i>		
AMINTIRI DIN ARMATĂ	.....	Pag.26
<i>Iorguș M. ZAMFIR</i>		
AMINTIRI DIN ARMATĂ	.....	Pag.27
<i>Ing. Vasile IORGA</i>		
REVISTA „METACENTRU”	.....	Pag.28
<i>Lt. psiholog Irina-Alexandra MOȘNEAGU</i>		
COMUNICAREA - O PERSPECTIVĂ FUNDAMENTAL UMANĂ	.....	Pag.31
<i>Maior Daniel OAI</i>		
CANONIERA "Locotenent comandor Eugen STIHI"		
De la navă de luptă la poligon de instrucție marinărească și de vitalitate	.....	Pag.32
<i>Locotenent comandor Florinel BĂDICĂ</i>		
DE LA RUJURI ȘI MĂRGELEAM AJUNS LA HĂRȚI ȘI VELE	.....	Pag.34
<i>Aspirant Emanuel – Gabriel LAZĂR</i>		

Școala de Aplicație a Forțelor Navale – prezent și perspectivă

Școala de Aplicație a Forțelor Navale continuă atât tradițiile Școlii de Aplicație a Sublocotenenților de Marină (1896 - 1909) cât și tradițiile celorlalte instituții de învățământ sau instrucție de marină care au avut în denumire sintagma școala de aplicație precum și tradițiile instituțiilor care au organizat și desfășurat cursuri de carieră și de nivel cum ar fi: Facultatea de Comandă, Stat Major și Tehnică Militară din cadrul Academiei Navale „Mircea Cel Bătrân”, Centrul de Instrucție, Baza de Instrucție, Școala de Echipaje, Centrul de Perfecționare.

Prin conceptul de Școală de Aplicație a Forțelor Navale înțelegem de asemenea și acele instituții care au avut, de-a lungul timpului, ca obiect de activitate formarea continuă a personalului profesionalizat, formarea și dezvoltarea profesională a soldaților și gradaților din Marina Militară.

Școala de Aplicație a Forțelor Navale (ȘAFN) a fost reînființată la 1 septembrie 2003 iar în 2006 la împlinirea a 110 ani de existență i s-a conferit denumirea onorifică „Viceamiral Constantin Bălescu” în baza aprobării ministrului apărării naționale.

Serviciul istoric al armatei, în urma studierii documentelor de arhivă, a avizat favorabil iar șeful Statului Major General a aprobat preluarea tradițiilor Școlii de Aplicație a Sublocotenenților înființată în anul 1896 la Galați, de către Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”.

Ca urmare a preluării tradițiilor Școlii de Aplicație a Sublocotenenților, ziua unității Școlii de Aplicație a Forțelor Navale se sărbătorește la data de 1 noiembrie. În acest an unitatea va sărbători 115 ani de la înființare și cu această ocazie i se va acorda drapelel de luptă.

Împlinirea a 115 ani de existență a ȘAFN se desfășoară sub deviza „115 ani de tradiție în instruirea echipajelor”, deci sub logo-ul tradiției care, în principiu, vrea să arate că reprezentăm o treaptă în evoluția țării și marinei române fiind acea generație care trebuie să consolideze memoria instituțională care lipsește sau a fost neglijată. În al doilea rând deviza vrea să evidențieze faptul că pregătind și perfecționând ofițeri, maiștri militari, gradați voluntari și soldați, școala de aplicație a instruit în fond echipaje.

Practic cei 115 ani de tradiție sunt puși în valoare cu această ocazie prin multitudinea de lucrări de matelotaj realizate. Toate plachetele sau însemnele de rever vor fi confecționate în ȘAFN în sistem hand – made de către maiștrii militari care s-au arătat inepuizabili în a găsi soluții și variante nelimitate de prezentare a frumuseții meseriei de marinar.

La împlinirea a 115 ani de tradiție în instruirea echipajului organizăm mai multe expoziții care vor să prezinte evoluția marinei în această perioadă, astfel:

- expoziție cu lucrările de matelotaj, realizată în principal de către: M.m.p. Petre DRAGU, M.m.p. Marius BĂCĂOANU, M.m.p. Octavian JARCĂ, M.m.I Daniel PUȚANU;
  - expoziție de fotografii care arată evoluția instrumentelor de navigație de-a lungul timpului, expoziție realizată de un ofițer care face cinste corpului de ofițeri, este vorba de lt. odor ABAGIU Cornel - ofițer responsabil cu elaborarea BFN;
  - o expoziție care arată evoluția cunoașterii omenirii reflectată în hărțile marine, expoziție realizată de un alt ofițer de valoare al ȘAFN – lt. odor ISTRATE Marius;
  - o expoziție cu fotografii din viața unității care vrea să facă un arc peste timp denumită sugestiv „De la Drăghia la ȘAFN”, expoziție care vrea să arate evoluția atât concepțională cât și de dotare materială din perioada 1950 până în prezent;
  - și nu în ultimul rând expoziția cu poze ale navelor care de-a lungul anilor au contat în băătăile navale. Dându-ne seama cât de vast este domeniu și cât de multe nave au scris o pagină în istoria navală, ne-am oprit doar la epoca navelor cu vele. Am realizat, prin urmare, o altă expoziție doar cu picturi de veliere și de confruntări navale în care au fost implicate veliere. Toate aceste expoziții sunt deja utilizate în pavozarea pavilionelor și sălilor de clasă.
- De fapt am reușit să creăm ceva unitar în fiecare clădire fiind expuse fotografii sub aceeași tematică. Arătând frumusețea meseriei de marinar încercăm să atragem cât mai mulți tineri să ni se alăture din pasiune și din dragoste față de marină.

Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu” – la timpul prezent

Alături de Academia Navală „Mircea cel Bătrân” și Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”, Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu” este o instituție furnizoare de educație, cu un management modern, flexibil și permanent adaptabil schimbărilor care au loc în Forțele Navale.

Prin cursuri, asigură formarea și dezvoltarea continuă a ofițerilor cu grade inferioare, maiștrilor militari, soldaților și gradaților voluntari în vederea evoluției în carieră, utilizând programe specifice de instruire, în raport cu nevoile Statului Major al Forțelor Navale, în forme și modalități similare cu cele din armatele statelor membre NATO și ale Uniunii Europene.

Prin structurile sale componente, prin atribuțiile sale specifice pe domenii de activitate, pune la dispoziția beneficiarului oferta educațională care vine în întâmpinarea necesităților de învățământ și instrucție ale personalului profesionalizat și ale evoluției în carieră ale tuturor categoriilor de militari.

În acest scop, sunt clar definite domeniile de responsabilitate pentru următoarele componente din structura unității iar competențele sunt corelate cu structura organizatorică.

Modulul Instrucție și Educație are ca obiective principale planificarea, pregătirea și desfășurarea de cursuri de bază pentru absolvenții Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și cursuri de carieră și de nivel la nivelul standardelor NATO pentru ofițerii și maiștrii militari de marină. De asemenea, desfășoară procesul de standardizare și de implementare a standardelor acceptate și activități specifice de elaborare și îmbunătățire a actelor normative specifice Forțelor Navale.

Folosind la capacitate maximă spațiile de învățământ, dotarea tehnică și logistica didactică și utilizând experiența și expertiza instructorilor și ofițerii specialiști din corpul instructorilor militari asociați, procesul de învățământ are un caracter preponderent practic și vizează: specializarea în armă și pregătirea pentru prima funcție din cariera militară; dezvoltarea și perfecționarea deprinderilor în vederea aplicării procedurilor tactice navale conform prevederilor standardelor NATO; perfecționarea pregătirii și formarea deprinderilor necesare ofițerilor în lucrul de stat major în vederea conducerii acțiunilor militare la nivel tactic; dezvoltarea și perfecționarea deprinderilor în vederea conducerii navei; dezvoltarea și perfecționarea aptitudinilor necesare pentru conducerea postului de luptă pentru îndeplinirea misiunilor la bordul navelor militare; perfecționarea pregătirii și dezvoltarea competențelor necesare maiștrilor militari de marină pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice funcțiilor de maestru militar de stat major în structurile Forțelor Navale; perfecționarea pregătirii și dezvoltarea competențelor necesare maiștrilor militari de marină pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice funcțiilor administrative la bordul navei militare sau de consiliere a comandantului; formarea și perfecționarea deprinderilor de acțiune pentru executarea inspecției pe mare în cadrul forței de interdicție maritimă și fluvială, în condițiile misiunilor de tip „BOARDING”

În anul de învățământ 2010 - 2011 au fost desfășurate șapte cursuri de carieră și trei cursuri de nivel la care au participat 250 de ofițeri și maiștri militari.

Rezultatele testării inițiale au arătat faptul că participanții au cunoștințele teoretice și deprinderile practice necesare parcurgerii în condiții bune a programelor cursurilor. Obiectivele didactice ale disciplinelor prevăzute în planurile de învățământ au fost îndeplinite în totalitate, asigurând astfel tuturor cursanților competențele specifice prevăzute în modelul absolventului cu un efort din partea instructorilor de 3066 ore convenționale. Rezultatele obținute la absolvire (mediile au fost peste 8,50) reflectă atât interesul participanților cât și concurența mare la concursurile de admitere.

Centrul de Instruire al Forțelor Navale are ca obiective principale planificarea, coordonarea și desfășurarea instruirii individuale pentru formarea și dezvoltarea profesională a soldaților și gradaților voluntari prin însușirea cunoștințelor și formarea competențelor, deprinderilor și abilităților necesare, în conformitate cu cerințele operaționale, ca luptător și conducător de subunități în scopul atingerii performanțelor și standardelor NATO. Are în competență și desfășurarea în condiții foarte bune a pregătirii marinarărești și a pregătirii fizice, la Grupul de pregătire marinărească și sporturi nautice, pentru echipajele navelor din garnizoana Mangalia.

Obiectivul general al programului de instrucție îl constituie formarea de militari disciplinați și încrezători în forțele proprii, căliți din punct de vedere fizic și psihomoral, bine motivați, cu deprinderile de bază ale luptătorului formate, apti să își continue instruirea la nivelul specialității, al postului pe care îl vor încadra și al instrucției colective.

Scopul principal al instrucției soldaților și gradaților voluntari este de a dezvolta și menține deprinderile individuale și colective necesare acestei categorii de personal pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice postului, pe timp de pace, în situație de criză și la război.

Instrucția soldaților voluntari în cadrul Centrului de Instruire se desfășoară pe baza Programelor individuale de instruire și a notelor de curs, atât la instrucția individuală de bază cât și la instrucția de specialitate.

Instrucția individuală de bază se execută pe terenul de instrucție, în baza sportivă a unității (sala de sport, stadion, bazin de înot) în condiții foarte bune. Tragerile cu armamentul individual de infanterie și ședințele de aruncarea grenadei se execută în Poligonul de tragere.

Pentru buna cunoaștere a navelor și a tehnicii de

marină (compartimentajul, instalațiile de punte, mijloacele de salvare, aparatura de navigație, precum și armamentul) se organizează și desfășoară lecții-vizită la unitățile de nave din Mangalia, cu sprijinul specialiștilor de la bord.

Sedințele de activități practice pentru formarea și consolidarea deprinderilor marinărești, executarea unor lucrări de marelaj, lucrări de întreținere a ambarcațiunilor cu rame și vele se execută la Grupul de Pregătire Marinărească și Sporturi Nautice. Sunt incluse în programul de instruire ore și teme pentru pregătirea și executarea serviciului de pază.

Din 2001, anul reînființării și până în prezent aici s-au instruit peste 6000 de militari din care 900 au fost fără stagiu militar satisfăcut, devenind pe drept cuvânt primii sergenți gradați voluntari.

În Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”, marinarilor militari li se predau primele noțiuni teoretice de marinărie iar cursurile practice se desfășoară în cabinetele de specialitate, de către instructori bine pregătiți, cu experiență în Forțele Navale.

Unitatea are în dotare cabinete și săli de specialitate, sală de sport, capelă militară, bazin de înot, stațiune de pregătire marinărească, poligon de trageri, club, bibliotecă militară și beletristică.

Preocuparea permanentă a personalului instituției este de a asigura militarilor, soldați și gradați voluntari, maștri militari, subofițeri și ofițeri, aflați la cursuri în Școala de Aplicație, condiții de pregătire la cel mai înalt nivel, instituția beneficiind de un corp de instructori bine pregătiți, gata să împărtășească din experiența lor „învățăceilor” care doresc să-și perfecționeze pregătirea de specialitate.

Baza logistică de instruire din dotare permite desfășurarea în condiții optime a cursurilor de carieră, a cursurilor de nivel și a programelor de formare a soldaților. Școala Aplicație a Forțelor Navale dispune de o bază materială bogată și diversificată, în componența căreia intră săli de clasă pentru cursuri de carieră și de nivel, cabinete de tactică, stat major, luptă antisubmarin, săli de clasă pentru cursurile de limbi străine, laborator fonetic PROLANG, săli de predări comune, precum și cabinete pentru toate specialitățile de marină: navigație, artilerie, rachete, arme sub apă, radiolocație – hidrolocație, comunicații radio, informatică, observare semnalizare, motoristi, electricieni, vitalitate, sănătate și securitate în muncă, Grupul de pregătire marinărească și sporturi nautice, cu Grupuri pregătire ambarcațiuni cu rame și vele, pregătire marinărească, întreținere și reparații, poligon de marinărie și bazin de înot, 4 săli de fitness, bază sportivă cu stadion de fotbal, teren de volei, sală de sport multifuncțională, Poligon de trageri,

Bibliotecă beletristică, Bibliotecă militară de specialitate, Club de garnizoană, Sală de tradiții.

Pe timpul desfășurării cursurilor și programelor de instruire, participanții beneficiază de echipare și hrănire, cazare soldați în pavilioane modernizate, în dormitoare a câte șase, opt sau douăzeci de locuri, cazare cadre militare la căminul de garnizoană C5, IGAF și la Cercul Militar Mangalia, asistență medicală, psihologică și religioasă, precum și de consiliere pe problemele specifice, pe categorii de personal.

Perspectivile Școlii de Aplicație a Forțelor Navale

Măsurile organizatorice stabilite în unitate permit atât exercitarea actului de conducere cât și desfășurarea în condiții optime a învățământului și a instrucției. Competența profesională a personalului care încadrează Școala de Aplicație a Forțelor Navale asigură în deplină măsură misiunilor specifice instituției, cu sprijinul unui corp de profesioniști care au avut ambiția și puterea de a-și asuma responsabilitatea menținerii la un nivel ridicat al procesului de perfecționare și specializare a personalului din unitățile de nave și cele de uscat ale Forțelor Navale.

Pentru dezvoltarea Școlii de Aplicație a Forțelor Navale, este în derulare Planul multianual aprobat de șeful Statului Major al Forțelor Navale, care contribuie la îmbunătățirea bazei materiale de instrucție și învățământ, precum și la creșterea calității vieții personalului. Astfel am reușit prin mijloace proprii să mărim capacitatea de servit a hranei prin extinderea spațiului alocat în blocul alimentar, să ambientăm spațiile exterioare prin expunerea de tehnică navală (bărci și salupe leșite din uz), să realizăm un sistem fiabil de comunicații interioare și de avertizare / alertare prin sonerie. În scopul facilitării schimbului de informații și a accesului la baza de date am realizat o rețea informatică internă și conectarea a 30 de corespondenți la rețeaua INTRAMAN. În vederea promovării imaginii Școlii de Aplicație am realizat site-ul SAFN, care prezintă în mod deschis documentele care reglementează activitatea de selecție și admitere la cursuri precum și imagini de la principalele evenimente care se desfășoară în unitate sau în garnizoana Mangalia.

În anul 2010 am reușit cu mijloace proprii să inaugurăm Sala de tradiții militare a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale care este destinată cultivării tradițiilor de luptă ale unității, precum și dezvoltării respectului pentru valorile specifice instituției de învățământ militar de marină și culturii pentru eroii neamului. Aici sunt reprezentate într-o concepție unitară evoluția în timp a instituțiilor care au avut ca misiune principală dezvoltarea profesională a personalului Forțelor Navale, formarea continuă a soldaților și gradaților din arma marină. În sala tradițiilor sunt expuse, obiecte, tehnică, decorații, insigne, documente, fotografii și alte materiale care pun

în evidență transformările de ordin organizatoric, marile personalități, evoluția dotării și înzestrării și principalele misiuni îndeplinite de-a lungul anilor de către aceste instituții. Sala de tradiții militare a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale reprezintă suportul instruirii personalului în domeniul tradițiilor militare și educației civice prin dezvoltarea sentimentelor patriotice, demnității și mândriei ostășești, spiritului de sacrificiu, atașamentului față de valorile militare perene și solidarității de corp.

Încă din 2010 am avut ca prioritate elaborare și editare a revistei „Aspirantul”. Scopul revistei este prezentarea tuturor aspectelor din ȘAFN din punctul de vedere personal al autorilor de articole, dezvoltarea capacității de exprimare în scris precum și responsabili ai personalului prin asumarea unor opinii.

Inspiratul titlu al revistei reprezintă cel mai complet starea de spirit a militarilor care urmează cursurile școlii, aspirantul desemnând nu doar primul grad militar de ofițeri ci și acea persoană care năzuiește să fie promovată în funcție sau avansat în gradul următor, exprimând dorința de auto-perfecționare continuă.

Sunt în curs de execuție lucrările de reabilitare a unor spații de cazare și săli de specialitate, precum și realizarea unui atelier pentru executarea întreținerii și reparațiilor ambarcațiunilor din cadrul G.P.M.S.N. De asemenea intenționăm să realizăm o pistă de alergare perimetrală, să dotăm grupul de pregătire marinărească cu trei bărci de 10+1 și cu două bărci de 6+1 prin redistribuire de la alte unități militare.

La acest moment aniversar, Școala de Aplicație a Forțelor Navale s-a prezentat ca una dintre structurile militare importante ale Forțelor Navale, cu o comandă fermă și competentă, cu un corp de cadre militare capabil să-și îndeplinească misiunile specifice în mod oportun, în concordanță cu cerințele actuale și de perspectivă.

Ne propunem ca în anul 2012 să mărim capacitatea de cazare care să ajungă la 400 de locuri, în dormitoare de șase, opt sau 10 locuri, amenajarea și dotarea a încă trei săli de predări comune.

De asemenea ne propunem să reintroducem în oferta de cursuri, cursul de comandant de nave (pe clase și tipuri de nave), cursul de pregătire marinărească și cursul de comandant ambarcațiuni cu vele.

Pornind de la realizările anilor 2010 și 2011 când am asigurat facilitățile de instrucție pentru desfășurarea a două exerciții multinaționale majore și în viitor vom asigura desfășurarea unor exerciții, simpozioane sau conferințe.

Prin planurile întocmite și măsurile aplicate au fost identificate activitățile care se vor executa în continuare, fără a afecta îndeplinirea obiectivelor și a misiunilor de bază, respectiv perfecționarea pregătirii profesionale prin cursuri de carieră și de nivel a ofițerilor

și maiștrilor militari în scopul îndeplinirii standardelor NATO și UE asumate de Forțele Navale, pregătirea absolvenților Academiei Navale pentru a încadra prima funcție în cadrul cursului de bază, formarea profesională a militarilor voluntari prin însușirea cunoștințelor și dezvoltarea competențelor, deprinderilor și abilităților necesare, în conformitate cu cerințele operaționale, ca luptător și conducător de subunități, coordonarea procesului de elaborare și revizuire a doctrinelor, manualelor militare, PIM, PII și actelor normative specifice Forțelor Navale.

Prin angajare fermă, talent, devotament, pasiune și muncă susținută, aceste sarcini și obiective constituie o provocare permanentă pentru personalul Școlii de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”, care nu va pregeta să contribuie eficient și responsabil la menținerea standardelor de performanță ce o definesc în cadrul Forțelor Navale ale României.

Comandor Vasile CHIRILĂ,
Comandantul Școlii de Aplicație a Forțelor Navale

Scurt istoric

Școala de Aplicație a Forțelor Navale continuă tradițiile Școlii de Aplicație a Sublocotenenților de Marină (1896 - 1909), înființată prin Înaltul Decret Regal nr. 1247 din 26 februarie 1896. Potrivit raportului ministrului de Război nr. 1690/21 martie 1897, prima serie de 20 de ofițeri-elevi a început cursurile în toamna anului 1896.

Până în anul 1900, Școala de Aplicație a Sublocotenenților de Marină a funcționat la Galați, pe lângă Depozitul Flotei după care a fost mutată în anul 1901 la Constanța, pe lângă Divizia de Mare, unde existau mai multe bazine, printre care și nava-școală „Mircea” și o bază materială adecvată pregătirii personalului de marină. Prin această măsură, s-a realizat concentrarea în aceeași localitate atât a învățământului destinat formării ofițerilor de marină, cât și a celui care pregătea gradele inferioare necesare Marinei Militare.

La 1 noiembrie 1903, cursurile Școlii de Aplicație au început cu doi sublocotenenți în anul I și unul în anul II. Școala de Aplicație a început cursurile la 1 noiembrie 1904, cu trei ofițeri-elevi mecanici la clasa a III-a în anul I și doi sublocotenenți în anul II.

La 8 octombrie 1905, candidații Școlii de Aplicație au susținut examenul practic pentru absolvirea școlii.

Prin Înaltul Decret Regal nr. 2928 din 29.10.1909, Școala de Aplicație a Sublocotenenților de Marină s-a transformat în Școala Navală Superioară de Marină (1909 - 1922) care a funcționat în localul situat pe strada Traian nr. 53 din Constanța. Durata Școlii Navale Superioare era de 1 an, cursurile acestea putând fi urmate numai de ofițeri de marină cu gradul de locotenent.

În perioada 1910-1917 Școala Navală Superioară a funcționat cu cifre de școlarizare mici de cinci la șapte ofițeri.

Școala Navală Superioară și-a încetat activitatea o dată cu izbucnirea Primului Război Mondial, între anii 1917-1919, fără promoție de ofițeri.

Împreună cu Școala Navală, înființată la Constanța în anul 1920, care a pregătit în mod independent ofițeri de marină, Școala Specială (de Aplicație) alcătuiă un sistem unitar de pregătire pe două trepte: una de formare generală a ofițerului de marină și una de perfecționare a pregătirii sale. Stagiul de 1-2 ani între aceste două forme de pregătire contribuia la verificarea, prin practica la bordul navelor, a cunoștințelor și deprinderilor însușite în Școala Navală și la crearea unor premise temeinice pentru aprofundarea acestora. Importanța acordată acestei trepte de învățământ militar derivă și din faptul că absolvenții puteau înainta în grad fără a mai face alte studii până la

gradul de căpitan inclusiv (cei care nu reușeau nu puteau depăși gradul de locotenent), iar clasificarea în promoție la absolvirea Școlii Speciale (de Aplicație) rămânea de definitivă pentru tot restul carierei de ofițer, ceea ce avea implicații asupra înaintării în gradele următoare.

Decizia Ministerială nr. 372 din 9 iunie 1920 și noul Regulament propus de Comitetul consultativ al Școlilor, prin jurnahul Consiliului de Miniștri nr. 3468 din 18 septembrie 1921, prevedeau pentru anul de învățământ 1920-1921 „Școala Pregătitoare de Marină, în Constanța, în localul ce se va hotărî și Școala Specială a Marinei, la Constanța, în același local cu Școala Pregătitoare de Marină”.

În primul an de învățământ (1920-1921), în Școala Navală, Secția de Aplicație, au studiat 22 ofițeri-elevi. În ziua de 15 octombrie 1921 s-a prezentat pentru a urma Secția de Aplicație o nouă serie de ofițeri, formată din 9 locotenenți și 7 sublocotenenți. Din 22 ofițeri intrați în școală în 1921, au trecut în anul al II-lea 15 dintre aceștia. Promoția 1922 a rămas numai cu 19 elevi. Școala s-a redeschis la 15 octombrie 1921.

La 15 octombrie 1922, a absolvit Școala de Aplicație a doua serie de 16 ofițeri, care, conform noului regulament, încheiau cursul într-un singur an. În primii patru ani de activitate, din Școala de Aplicație și Cursul de perfecționare, Marina Militară a beneficiat de 83 de ofițeri.

Școala Specială/de Aplicație a Marinei (1922 - 1950) a funcționat inițial cu durata de 2 ani, cu misiunea principală de specializare a ofițerilor de marină cu gradul de locotenent și sublocotenent. În perioada 18-28 martie 1923 s-au desfășurat examenul de Aplicație al căpitanilor promoție 1914-1915. Din 14 căpitanii înscriși, au promovat 13.

La 5 octombrie 1923 a început examenul de practică al ofițerilor-elevi din Școala de Aplicație, fiind declarați absolvenți ai Școlii de Aplicație 4 sublocotenenți din promoția 1920 și 6 sublocotenenți din promoția 1921. La 16 octombrie 1923, Școala și-a deschis cursurile cu 26 de ofițeri de anul III. La 24 mai 1924 a început examenul pentru absolvirea anului III, fiind declarați absolvenți din promoția 1923, 18 ofițeri.

La 24 mai 1924 a început examenul pentru absolvirea anului III, în fața comisiei prezidată de contraamiralul Vasile Scodrea, iar delegat al ministrului, căpitan-comandorul Schmidt Victor. Au fost declarați absolvenți ai Secției de Aplicație 18 ofițeri.

În anul de învățământ 1924-1925, Școala Navală a fost structurată pe trei ani de studii, cu următoarele profile: Anul I Curs pregătitor, Anul II Curs normal și Anul III Curs de Aplicație. După absolvirea cursului normal, elevii erau avansați la gradul de sublocotenent

(aspirant) și urmau, în continuare, Cursul de Aplicație. La acest sistem s-a renunțat în anul 1927, când Școala Pregătitoare s-a despărțit de Școala de Aplicație.

La 1 mai 1925, a început examenul ofițerilor care au urmat cursurile Secției de Aplicație, au fost declarați reușiți 13 ofițeri. Secția de Aplicație a fost urmată în 1925 de 31 ofițeri.

Promoția de ofițeri de marină în anul 1931 a fost de 26 ofițeri.

În 1944, în anul I au fost școlarizați doar 30 de ofițeri.

În anul 1945 au urmat cursurile școlii de Aplicație 38 de ofițeri.

Din anul 1950, Școala de Aplicație a fost desființată, optându-se pentru sistemul cursurilor de calificare și de perfecționare, organizate, de regulă, în cadrul Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” (înființat în anul 1973), respectiv Academiei Navale de astăzi, a Centrului de Instrucție al Marinei Militare, transformat în Bază, ulterior Centrul de Instrucție Navală Mangalia, sau după caz, în Academia Militară, actuala Universitate Națională de Apărare „Carol I”, precum și în cadrul altor structuri și centre specializate ale Ministerului Apărării Naționale.

Școala de specialiști și Carnici a fost înființată la 1 august 1951, conform Ordinului M.St.M. nr. 00316 din 11 mai 1951 și Ordinului C.M.M. nr. 0035153 din 31 iulie 1951, din Batalionul 88 Transmisiuni, care s-a desființat la aceeași dată.

Anul de instrucție 1951-1952 a început la 1 decembrie 1951. Între 1-15 august 1952 au fost mutați la Comandamentul trupelor de Tancuri la Școala de Specialiști și Carnici un număr de 687 matrozi pentru a se instrui în specialitatea Marină. Între 1-10 octombrie 1952 au fost trimiși la ambarcare 516 matrozi. La 1 noiembrie 1952 Școala Specialiști și Carnici s-a reorganizat conform statutului de organizare nr. 26/232 cu sediul propriu la Tulcea.

Între 1-15 mai 1953 au venit de la armata de uscat la Școala Specialiști și Carnici pentru a se instrui în specialitatea marină 1132 militari în termen iar în perioada 5-20 noiembrie 1953 unitatea a primit 2001 recruți.

Efectivele instituției însumau 1632 persoane, din care 110 ofițeri, 60 carnici reangajați, 152 carnici în termen, 1230 matrozi și 80 angajați civili.

La 25 decembrie 1957, conform Ordinului MStM nr. CL 004556/1957, Școala Specialiști și Carnici și-a schimbat denumirea în Școala Specialități de Marină.

La 22 octombrie 1957, Corpul 253 Echipaje s-a organizat pe 3 batalioane cu 10 companii, 46 plutoane și 184 grupe în vederea primirii recruților și începerii noului an de instrucție 1957-1958, în scopul de a asigura tuturor

militarilor cunoștințele de bază, de pregătire de luptă și politică. La începutul lunii noiembrie 1957 au fost luați în evidență 898 recruți veniți de la diferite comisariate militare din țară pentru pregătire și instruire.

La 5 iunie 1958, conform Ordinului MStM nr. CL 0056/1958, Școala Specialități de Marină și-a schimbat denumirea în Corpul 253 Echipaje.

Efectivele instituției se cifrau la 658 persoane, din care 54 ofițeri, 33 sergenți reangajați, 71 sergenți în termen, 461 soldați și 39 angajați civili.

La 1 august 1958, Corpul 253 Echipaje a fost dislocat din garnizoana Tulcea în garnizoana Brăila. Unitatea a fost transportată pe Dunăre cu șlepurile UM 04923 Sulina.

În toamna anului 1958 au fost primiți peste 1200 de militari care au fost împărțiți pe două batalioane. La 22 februarie 1959, conform Ordinului M.St.M. nr. CL 0014/1959, Corpul 1253 Echipaje și-a schimbat denumirea în Corpul 335 Echipaje.

Pe 27 februarie 1960, conform Ordinului M.F.A. nr. CL 0066/1960, Corpul 335 Echipaje a fost desființat.

Corpul Școala Echipaje nr. 12 Mangalia a fost înființat în baza Ordinului M.St.M. nr. CL 0011 din 10 ianuarie 1959.

Școala de Echipaje a Marinei Militare a fost înființată la 1 aprilie 1962, din Corpul Școala Echipaje nr. 12, conform Ordinului M.St.M. nr. CL 00680/1 aprilie 1962.

Efectivele instituției însumau 591 persoane, cu 30 ofițeri, 29 subofițeri, 13 gradați, 515 soldați și 4 angajați civili. Între 10-15 decembrie 1962 s-au primit 418 recruți.

În 1962, pregătirea de luptă s-a desfășurat pe două etape: etapa instrucției individului (1 octombrie-20 noiembrie 1961) și etapa instrucției specialistului (11 decembrie 1961-1 mai 1962). Pregătirea s-a desfășurat în cadrul Centrului de Instrucție Corbu, cu un număr de 1193 soldați recruți de anul I. La sfârșitul etapei, recruții au fost repartizați la unitățile de uscat, rămânând la Școala Echipaje pentru desfășurarea instrucției specialistului 470 militari.

La 1 decembrie 1963 școala avea următoarele efective: 934 persoane, din care 45 ofițeri, 29 subofițeri, 91 gradați, 759 soldați și 10 angajați civili.

Conform Ordinului M.St.M. nr. 0410/28 mai 1965, începând cu 1 august 1965 s-a înființat Plutonul Școala Ofițeri rezervă de marină, anexă la statul Școlii Echipaje a Marinei Militare.

În conformitate cu Ordinul M.F.A. nr. 466/13 februarie 1965, la 22 septembrie 1965 s-a înființat Secția de luptă. Conform planului de afliure al M.St.M., în perioada 20-24 octombrie 1965 unitatea a încorporat 1357 recruți.

În perioada 19-25 octombrie 1966, unitatea a încorporat 1162 recruți iar în perioada 24-29 octombrie 1967, unitatea a încorporat 1341 recruți.

Începând cu 1 februarie 1968 s-a înființat Stațiunea de Pregătire Marinărească, ca subunitate subordonată Școlii de Echipaje a Marinei Militare, cu două obiective principale: Stațiunea de bărci și ambarcațiuni, cu atelier de reparații și magazii de materiale, dislocată în Golful Râșnărie și Bazinul de înot dislocat în fața intrării în cazarma Școlii de Echipaje a Marinei Militare.

Conform Ordinului M.St.M. nr. CL 001108/15 august 1968, începând cu 1 septembrie 1968 Școala de Echipaje a Marinei Militare s-a transformat în Școala de Specialități a Marinei Militare.

Între 19-24 octombrie 1968 au fost încorporați 112 recruți.

Conform Ordinului M.St.M. nr. CL 001330/12 septembrie 1968, Școala de Specialități a Marinei Militare s-a transformat în Centrul de Instrucție al Specialiștilor Marinei Militare.

Conform Ordinului M.St.M. nr. CL 00980 din 30 iulie 1973, începând cu 1 august 1973 Centrul de Instrucție al Specialiștilor Marinei Militare s-a transformat în Centrul de Instrucție al Marinei Militare.

În conformitate cu Dispozițiunile organizatorice și metodice ale C.M.M., în perioada 15 octombrie 1973-15 iunie 1974 în cadrul instituției a funcționat Cursul de pregătire militară și de specialitate a absolvenților de liceu care au reușit la examenul de admitere în învățământul superior pentru anul universitar 1974-1975. Cei 237 militari cu termen redus, din care 38 specialitatea punte și 199 specialitatea electromecanică, au fost constituiți într-un Batalion de instrucție.

În perioada 5 ianuarie-29 iunie 1974 în cadrul C.I.M.M. a funcționat Școala de Ofițeri de rezervă de marină, cu un efectiv de 70 militari.

În intervalul 1-12 martie 1974, în cadrul C.I.M.M. s-a desfășurat examenul pentru obținerea gradului de căpitan de rangul 3 iar între 27 mai-10 iunie 1974 examenul pentru acordarea gradului de maestru militar principal de marină și plutonier major de marină.

În perioada 1 iunie 1975-15 martie 1979, Stațiunea de Pregătire Marinărească a fost scoasă din statul de organizare al C.I.M.M.

Începând cu 30 iunie 1983 a intrat în vigoare noul stat de organizare al C.I.M.M. cu un efectiv de 53 ofițeri, 17 maiștri militari, 19 civili și un număr variabil de cursanți, respectiv 108-181 ofițeri, 96-152 maiștri militari, 24-38 subofițeri și 260 soldați pentru specializare.

Anual, în cadrul instituției au fost organizate și s-au permanentizat examenele pentru confirmarea în arma

Marină a ofițerilor proveniți din alte arme, examene de echivalare a studiilor militare cu Școala Militară de Maștri de Marină pentru maștrii militari și subofițerii de marină aparținând C.M.M., Comandamentului Trupelor de Grăniceri și Comandamentului Trupelor de Geniu, cursurile Școlii de Ofițeri de rezervă de marină cu durata de șase luni, cursuri de perfecționare a ofițerilor comandanți de divizioane de nave din Marina Militară, cursuri de perfecționare a ofițerilor de marină neambarcați, convocări de pregătire militară comună cu comandanții de unități și șefii de state majore, convocări de pregătire metodică cu cadrele care încadrau centrele de recruți, convocări ale absolvenților Institutului Superior de Învățământ Politehnic din Galați pentru acordarea gradului de ofițer de marină în rezervă, cursuri de pregătire în a doua specialitate ca cercetași chimici și de radiație a militarilor în termen, școli de gradați și cursuri de plutonieri de companie, instructori sportivi, sanitari, bucătari, scafandri autonomi, motopompști, fochiști, telemetriști, tunari, semnalizatori, gorniști-semnalizatori.

Conform aprobării ministrului Apărării Naționale pe raportul șefului MStM nr. B 3/001754/19 iulie 1991, începând cu 1 august 1991 C.I.M.M. s-a transformat în Centrul de Perfecționare a Pregătirii Cadrelor Marinei Militare.

În conformitate cu prevederile Concepției reformei învățământului militar, aprobată prin Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 137/26 noiembrie 1996 și Ordinul M.Ap.N. nr. M 12/21 februarie 1997, începând cu 1 iunie 1997 atribuțiile Școlii de Aplicație pentru Marina Militară au fost preluate de Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. În acest context, activitatea Centrului de Perfecționare a Pregătirii Cadrelor Marinei Militare a luat sfârșit, încheindu-se astfel, un capitol important din istoria Marinei Militare.

Școala de Aplicație a Forțelor Navale a fost reînființată la 1 septembrie 2003, în subordinea Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, în conformitate cu Ordinul Statului Major General nr. B/5S/1609 din 30 iulie 2003 și Ordinul Statului Major General B/5/029 din 7 iulie 2003, ca urmare a reorganizării Facultății de Comandă, Stat Major și Tehnică Militară a Academiei Navale, în baza Hotărârii nr. 15 a Comitetului Întrunit al șefilor Statelor Majore ale categoriilor de Forțe ale Armatei, din mai 2002.

În perioada 1 septembrie 2003 - 1 iunie 2005, în subordinea Școlii de Aplicație a Forțelor Navale a funcționat Baza de Instrucție Navală Mangalia, înființată conform Ordinului ministrului Apărării Naționale nr. M.S. 99 din 25 iunie 2001 și Ordinului șefului Statului Major General nr. S./SMG - 41 din 22 iunie 2001. Începând cu 1 iunie 2005, Baza de Instrucție Navală din Mangalia și-a schimbat denumirea în Centrul de

Instrucție al Forțelor Navale.

Pe 10 martie 2007, la Centrul de Instrucție al Forțelor Navale a avut loc festivitatea de deschidere a primului program de instrucție a 142 soldați și gradați voluntari fără stagiul militar satisfăcut.

În conformitate cu prevederile „Concepției de remodelare a învățământului militar”, începând cu 1 septembrie 2008 Școala de Aplicație a Forțelor Navale a fost trecută în subordinea nemijlocită a Statului Major al Forțelor Navale. În perioada 1 – 31 august 2008, Școala de Aplicație a Forțelor Navale s-a redislocat în garnizoana Mangalia, unde funcționează și în prezent, în cazarma 540 – localul Centrului de Instrucție al Forțelor Navale.

La 5 ianuarie 2009, au fost încorporați 150 candidați pentru a urma „Programul de instrucție pentru formarea soldaților voluntari” – seria ianuarie 2009.

În perioada 7 septembrie – 11 octombrie 2009, 24 gradați voluntari au urmat Cursul de perfecționare pentru gradul de caporal.

La 20 septembrie au fost încorporați 140 candidați pentru a urma „Programul de instrucție pentru formarea soldaților voluntari” – seria septembrie 2009.

În perioada 2003-2011, în Școala de Aplicație a Forțelor Navale s-au organizat și desfășurat 145 cursuri de carieră și de nivel la care au participat și au absolvit 2068 cadre militare și civile.

În intervalul de timp 01.09.2003 și 01.09.2008, cursurile au fost organizate și s-au desfășurat la Constanța, timp în care Școala de Aplicație a fost subordonată Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

Din 01.09.2008 și până în prezent toate activitățile didactice au fost desfășurate la Mangalia.

Comandor dr.
Marian MOȘNEAGU

VICEAMIRALUL CONSTANTIN BĂLESCU

Fiul Anetei și al funcționarului de vamă Ion Bălescu, viceamiralul Constantin Bălescu s-a născut la 12 ianuarie 1864 la Turnu Severin.

La scurt timp după naștere, familia s-a mutat la Călărași. Rămas orfan de mamă la numai 11 ani, viitorul ofițer de marină și-a câștigat existența dând meditații și ocupând un post de pedagog. Atras de meseria de marinar, s-a prezentat la concursul care desemna candidați pentru Școala Navală din Brest, la 15 septembrie 1881 numărându-se printre elevii acesteia. Devenit aspirant în Marina franceză, între 1882 - 1883 a efectuat o călătorie în jurul lumii la bordul navei-școală franceze „Reine Blanche”, experiență care i-a permis acumularea unui volum important de cunoștințe de navigație, tactice și tehnice.

De-a lungul celor aproape patru decenii petrecute în Marina Română, a parcurs toată ierarhia militară: sublocotenent (1 august 1883), locotenent (1 aprilie 1887), căpitan (10 mai 1891), maior (8 aprilie 1896), căpitan-comandor (28 noiembrie 1903), comandor (10 mai 1907), contraamiral (10 mai 1913) și viceamiral (1920).

Instructor, tactician și diplomat

În primii ani de activitate a ocupat o serie de funcții în cadrul Inspectoratului Porturilor. „*Caracter tăcut și posomorât, neglijent, nu are autoritate asupra oamenilor, trăiește retras, arată puțin zel, nu are aptitudine pentru marină, slab cu inferiorii, puțin scrupulos, inteligență limitată și capacitate în consecință, pricepe greu – au fost primele impresii pe care i le-a făcut colonelului Ioan Murgescu, comandantul Flotei, la 1 aprilie 1887. Are dorința de a se perfecționa în arma sa. Este încă tânăr și desigur se va îndrepta, este util în serviciu, pe bastimente, fiind ieșit din Școala Navală de la Brest*”.

A fost ambarcat pe o șalupă grănicerească (20 iulie 1886), bricul „Mircea” (16 aprilie 1887), șalupa „Smârdan” (15 mai 1887) și șalupa „Rahova” (27 noiembrie 1887). În același an, sub conducerea sa au fost trimise două grade inferioare la Arsenalul Naval de la New Castle, pentru supravegherea construcției crucișătorului comandat în Anglia și șase la Le Havre, pentru a monitoriza construcția torpiloarelor aflate în construcție în Franța.

A fost ambarcat pe o șalupă grănicerească (20 iulie 1886), bricul „Mircea” (16 aprilie 1887), șalupa „Smârdan” (15 mai 1887) și șalupa „Rahova” (27 noiembrie 1887).

În același an, sub conducerea sa au fost trimise nouă grade inferioare la Arsenalul Naval de la New Castle, pentru supravegherea construcției crucișătorului comandat în Anglia și șase la Le Havre, pentru a monitoriza construcția torpiloarelor aflate în construcție în Franța.

În perioada 1 mai 1889 - 1 mai 1892 a fost îmbarcat ca ofițer de calcul și tir pe crucișătorul „Elisabeta”. A participat la voiajele de instrucție ale navei în primul an în Marea Mediterană, cu escală la Constantinopol și în al doilea an cu vizite la Smirna, Chios, Alexandria, La Valetta, La Goulette, Villefranche, Toulon, Tanger, Cadiz, Brindisi, Ancona, Trieste, Pola, Fiume, Corfu, Suda, Pireu, Salonic, Constantinopol și Constanța. „Ca ofițer de calcul și tir s-a condus în mod excelent. Este capabil, instruit, inteligent și studios” – îl caracteriza comandantul „Elisabetei”, colonelul Vasile Urseanu.

La 10 mai 1891 a fost repartizat la Arsenalul Flotei. La 8 aprilie 1892 a revenit la Inspectoratul Porturilor, unde a îndeplinit funcția de comandant al Companiei I a portului Sulina și al staționarului „Bistrița”, navă destinată serviciului de carantină.

Întrucât în 1892 pe coastele Rusiei și cele ale Asiei izbucnise o epidemie de holeră, la Sulina s-au primit ordine severe privind intrarea în port a navelor provenind din țărilor contaminate. În această situație s-a produs un incident, provocat de pasagerul rus „Olga” care, sfidând regulile regimului de carantină, și-a continuat drumul spre intrarea în port, fără a ține cont de avertismentele primite din partea șalupei românești „Rahova”. După două lovituri de avertizare, la ordinul său șalupa a executat cu tunul de la bord o lovitură în catargul din prova navei, avariindu-i coșul. În aceste împrejurări, comandantul navei ruse s-a decis să oprească și să respecte măsurile hotărâte de guvernul român. „Căpitanul Bălescu C. s-a condus foarte bine în serviciile sale de la Sulina. A supravegheat bine serviciul de carantină de la Sulina. Are conduita morală foarte bună. Este un ofițer de viitor care va aduce însemnate servicii Flotei, prin instrucția și tactul său corect” – aprecia colonelul Ioan Murgescu.

La 28 aprilie 1894 s-a îmbarcat pe nava-școală „Mircea”, cu care a efectuat prima parte a campaniei de instrucție în Marea Neagră. În partea a doua a vizitat porturile Taranto, Ancona, Veneția, Trieste, Pola și Constantinopol.

De la 1 martie 1895 a funcționat timp de un an de zile la Administrația Centrală a Războiului din cadrul Ministerului de Război, iar de la 1 aprilie 1896 a revenit la Inspectoratul Navigației și Porturilor, în funcția de căpitan de port clasa I al portului Constanța.

Începând cu data de 1 aprilie 1897 a preluat

funcția de comandant secund al crucișătorului „Elisabeta”, navă cu care a participat la efectuarea unor lucrări hidrografice ale portului și radei Constanța, la trageri de artilerie la țintă și la lansări de torpile. „Este un bun ofițer superior de marină. S-a pus în curent cu practica serviciului la bord de la care a fost privat prin lunga detașare la uscat. Va trebui ambarcat din nou în calitate de comandant și atunci își va completa desigur cunoștințele practice ale serviciului. Conduță foarte bună” – aprecia generalul Ioan Murgescu, în calitate de inspector general al Marinei.

La 1 aprilie 1898 a fost numit comandantul bricului „Mircea”, cu care a navigat numai în Marea Neagră, în partea a doua a campaniei vizitând porturile bulgare Burgas și Varna.

O dată cu punerea în aplicare a Legii de organizare a Marinei Militare din 1898 și cu mutarea Școlilor Marinei la Constanța, la 1 octombrie 1898 a fost numit comandantul acestora. În această calitate, a depus eforturi susținute pentru aducerea Școlilor la Constanța și instalarea lor într-un imobil adecvat.

După vizitarea mai multor clădiri, a optat pentru imobilele situate în Strada Ceres, respectiv Strada Franceză din Constanța, adresându-se primarului urbei cu cererea de a aproba închirierea acestora pe timp de trei ani, Diviziei de Mare. Ca urmare, începând cu anul 1899 Școlile Marinei au funcționat la Constanța. „Locotenent-colonelul Bălescu C. se ocupă cu multă stăruință de școli și aduce reale servicii Marinei. Este un ofițer studios și cu mult viitor” - consemna în foaia sa de apreciere în octombrie 1899 contraamiralul Ioan Murgescu.

De la 1 aprilie 1901 a preluat comanda crucișătorului „Elisabeta”. „Este bine cunoscut de toți șefii săi pentru a mai fi nevoie să fie notat detaliat. Asemenea și valoarea sa personală îl plasează între excelenții ofițeri superiori ai acestei arme” – îl aprecia în octombrie 1901 comandantul Diviziei de Mare, căpitan-comandorul Sebastian Eustațiu. În calitate de comandant al crucișătorului, a executat, împreună cu bricul „Mircea”, o recunoaștere a coastei Asiei și a Bosforului.

În prezența ministrului de Război, Dimitrie A. Sturdza, a condus un exercițiu de lansare a unei torpile, pe timp de zi și de noapte, ultima fiind o premieră pentru ofițerii specializați în arme sub apă.

Între 1 aprilie 1902 - aprilie 1905 a funcționat la Administrația Centrală a Războiului.

La 1 aprilie 1905 a preluat comanda Diviziei de Mare și a crucișătorului „Elisabeta”.

În iunie 1905 când cele trei nave de război ale flotei ruse din Marea Neagră - cuirasatul „Kneaz Potemkin Tavricheski”, torpilorul „Tsuape” și torpilorul „Flagg”, ale căror echipaje s-au răzvrătit - au ancorat în rada portului Constanța, a fost pus într-o situație similară

cu cea produsă în 1892 în legătură cu pasagerul rus „Olga”, fiind obligat să-și asume libertatea de decizie într-o problemă delicată, cum era cea a debarcării marinarilor în portul Constanța. În timpul unei convorbiri pe care a avut-o cu Matușenko, conducătorul marinarilor revoluționari ruși, consultând „Codul internațional”, potrivit căruia nu exista un tratat de extrădare cu Rusia, a garantat viața și libertatea celor aproape 800 de marinari ruși, membri ai echipajelor răsculate, respingând în modul cel mai categoric orice posibilitate juridică de extrădare.

În anul 1906 a fost însărcinat să supravegheze recepția navelor și materialelor comandate în șantierele din Trieste și Londra. Ajuns în Trieste, în calitate de președinte al Comisiei de supraveghere, la 19 iunie 1906 a înaintat locotenent-comandorului Angelo Frunzianescu un raport prin care anunța ruta pe care urma să se deplaseze pentru recepționarea materialelor necesare Marinei: Viena, unde urmau să fie recepționate plăcile de curasă pentru monitoare, Pilsen, unde se construiau tunurile de 47 mm cu care urmau să fie dotate vedetele fluviale, Berlin, unde urma să studieze un nou proiect de torpilă autumobilă fluvială prezentat de firma „Schwartzkopf” și Paris, unde fuseseră comandate tunuri la firma „St. Chamond” și mine la firma „Sautter Harlé”.

Dintr-un raport înaintat la 13 iunie 1907 Ministerului de Război, aflăm că acesta se afla la Londra, recepționând, în urma încercărilor efectuate, vedetele fluviale construite în șantierul englez.

La 1 ianuarie 1908 a fost numit directorul Arsenalului Marinei din Galați, funcție pe care a îndeplinit-o până în 1911, simultan cu cea de comandant al Diviziei de Dunăre. Sub comanda sa, navele Diviziei de Dunăre au executat în timpul verii trageri de artilerie la Topalu și Mahmudia, au instalat baraje de mine și au participat la manevre care au avut drept scop pregătirea de luptă a echipajelor.

La 24 iunie 1912 a fost numit în Statul Major General iar din 1913 a fost șeful Secției Marinei din cadrul Ministerului de Război, funcție pe care a îndeplinit-o atât în timpul campaniei militare din 1913 cât și în primul an de război, 1916 - 1917. *„În calitate de șef de stat major al Marinei și-a îndeplinit serviciul multumitor, dar fără tragere de inimă - constata contraamiralul Sebastian Eustaflu, inspectorul general al Marinei. Orgolios, se apreciază singur prea favorabil, se crede neîndreptățit, nu are simțul realității. Orice funcție în marină i s-ar da, oricât de superioară ar fi o găsește inferioară înaltelor sale calități. În speranța că va simți realitate ea când va avea răspunderea, îl propun la înaintare la gradul de contraamiral”.*

Ca director al Serviciului Marinei din Marea

Cartier General s-a implicat în elaborarea ordinii de bătaie, emiterii ordinelor de acțiune și aprovizionarea Marinei. „În această calitate a participat la lucrările privitoare marinei: pregătirea mobilizării pe timpul campaniei din Bulgaria. Un sfătuitor competent și luminat, ca auxiliar pentru execuție de toată nădejdea. În toate lucrările de mobilizare să fie consultat în ceea ce privește concursul marinei la transporturi, apărarea frontului în cooperarea marinei cu trupele de uscat pentru că are judecată dreaptă și idei precise. Vede just și departe” - remarca șeful Statului Major General, generalul Alexandru Averescu.

Prin Î.D.R. nr. 1909 din 7 mai 1916, în calitate de director superior al Marinei în Ministerul de Război, a fost numit președinte al Comitetului Consultativ al Marinei.

La 1 iunie 1917 a preluat comanda Marinei Militare.

În Primul Război Mondial a dirijat și îndrumat din Marea Cartier General acțiunile Marinei Române pe fronturile Dunării și Mării Negre. Sub comanda sa, în vara și toamna anului 1917, când bateriile Marinei și artileria monitoarelor au bombardat cu multă eficacitate pozițiile inamice de la Tulcea și Galați, Marina a înregistrat succese. Prin misiunile îndeplinite în acest an de război, Marina a facilitat acțiunile operative ale armatei române, împiedicând trecerea Dunării de către inamic. În 1918, flota a participat la ocuparea porturilor dunărene și la scoaterea barajelor de mine. A fost președintele Comisiei Româno-Ruse și a semnat, la 14 ianuarie 1918, la Brăila, Convenția Specială a Comisiei de Armistițiu a Puterilor Centrale (Armistițiul de la Focșani), condusă de viceamiralul Hopmann.

În condițiile demobilizării marinarilor din Flota de operațiuni pe Dunăre, ministrul de Război a aprobat cererea sa în legătură cu întoarcerea în țară a echipajelor navelor noastre comerciale, închiriate flotei ruse pe perioada războiului, care se aflau la Sevastopol, baza principală a flotei ruse din Marea Neagră, ocupată de inamic.

În octombrie 1918 fiind decretată a doua mobilizare, la ordinul său navele au îndeplinit misiuni de capturare a materialului naval german și de alungare a echipajelor inamice. *„Contraamiralul Bălescu C. a fost însărcinat cu comanda marinei militare de la începutul campaniei, - aprecia șeful M.St.M., generalul de corp de armată Constantin Prezan - cum însă marina noastră a fost pusă, până acum în urmă, sub ordinea rusă, contraamiralul a îndeplinit mai mult o funcție de inspector al marinei, stând la M.C.G., serviciu de care s-a achitat prea bine. A fost delegat de M.C.G. în comisia de armistițiu, în ce privește chestiunile de apă, însărcinare de care s-a achitat în mod cât se poate de bine”.*

În baza Î.D.R. 4733/3.11.1920, la 1 noiembrie 1920 a demisionat, predând comanda Marinei la 3 noiembrie 1920. În același an a funcționat pentru scurt timp ca președinte al Comitetului Consultativ al Marinei.

Erudiție și rigoare științifică

Aflat la conducerea Școlilor Marinei, a redactat cursurile „Războiul maritim”, „Cursul de navigație și hidrografie”, „Morala militară” care, expunând principiile și metode de acțiune ale Marinei Militare ca și norme de educație morală întemeiată pe cultul datoriei și al patriei, au constituit o bază de cunoștințe profesionale și etice pentru ofițerii care au trecut prin aceste școli sau prin Școala de Război, unde a fost profesor și director. A publicat numeroase articole în revistele de specialitate și a susținut conferințe precum „Războiul maritim”, „Navigație și hidrografie”, „Morala armatei”, „Filosofia armatei”, „Filosofia războiului”, „Fundamentul științific al ierarhiei”, care s-au bucurat de o unanimă apreciere.

La 6 martie 1903, locotenent-comandorul Constantin Bălescu a prezentat la Cercul Militar din București, în prezența Regelui Carol I, conferința cu tema „Reflexiuni asupra filosofiei războiului”, publicată în același an la Tipografia „Minerva”. Cu experiența dobândită în Administrația Centrală a Războiului între anii 1902 și 1905, viitorul amiral menționa încă din „Introducere”: „...ca ostaș, ca patriot și ca membru al familiei omenesti, am cugetat îndeeșel asupra unei mari probleme, care totdeauna a avut un amestec hotărâtor în viața omenirii și de care atârână și va atârna veșnic soarta popoarelor; este războiul. Problemă grea și cu multe necunoscute, problemă poate insolubilă, dar, tocmai pentru acest grăunte de mister ce cu prinde în sânul-i, cercetarea ei este de o atracțiune fermecătoare”.

În - „Războiul și Patria”, Constantin Bălescu constata: „Dacă nu suntem destoinici să ne apărăm drepturile cu arma, sau dacă patriotismul nostru este așa de deăzuit ca să ne lase să suferim spolișturile sau ocările vrășmașului, de frica războiului – atunci națiunea și-a pronunțat singură propria ei cădere, și-a dat singură sentința de moarte, nu numai ca ființă materială, dar chiar, și înainte, ca ființă morală, pentru că a lipsit de la prima ei datorie naturală, divină, aceea de a lupta pentru existență...”.

Cel de-al treilea capitol, intitulat „Războiul și Pacea”, ne redă dimensiunea filosofică a războiului: „În realitate, războiul în sine e indiferent față cu omenirea: el nu e decât un instrument necesar, și numai conștiința care-l întrebunțează îl dă valoarea morală; el va deveni moral sau imoral, după cum va servi dreptatea și dragostea sau nedreptatea și ura”.

Rezumând, autorul se raporta la conaționalii, cu concluzia că „...principiul capital pentru conduita noastră practică (!) ca națiune este că pavăza cea mai sigură în contra războiului înjust este și rămâne arma din mâna noastră, condusă de spiritul militar al națiunii și însuflețită de patriotismul cetățenilor”.

Foarte bun cunoscător al limbilor franceză și engleză și satisfăcător de spaniolă, italiană și germană, a excelat printre-o frumoașă și temeinică cultură militară. Astfel, împreună cu lt. edor-ul Paul Rădulescu, a întocmit capitolele de marină pentru „Enciclopedia Română”, publicată de dr. Corneliu Diaconovici din însărcinarea și sub auspiciile Asociației pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român, în trei volume, la Editura W. Krafft din Sibiu, între anii 1898 - 1904.

Pentru calitățile sale de militar și formația intelectuală remarcabilă, a fost distins cu Ordinul „Medgidie”, în grad de ofițer, Ordinul „Coroana României” în grad de cavaler (1892), Ordinul bulgar „Sf. Alexandru” clasa a IV-a (1898), Ordinul „Coroana României” în grad de ofițer (Î.D. nr. 2445/1900), Ordinul rus „Sf. Stanislav”, clasa a II-a (1901), „Semnul onorific de aur pentru serviciul de 25 de ani” (28 octombrie 1904), Ordinul „Coroana României” în grad de comandor (1905), Ordinul austriac „Coroana de Fier” clasa a II-a (16 februarie 1909), Ordinul „Steaua României” în grad de cavaler (1912), Medalia „Avântul Țării” (1913), Ordinele ruse „Sf. Vladimir” clasa a III-a și „Sf. Ana” clasa a II-a cu spade și stea și Ordinul francez „Legiunea de Onoare” în grad de ofițer.

În anul 1929, la trecerea sa în neființă, căpitan-comandorul Octav Nedeleu sublinia faptul că „Amiralul Bălescu a reprezentat în marină, în cea mai înaltă accepțiune, ideea de muncă, cinste și pricepere și toată lumea în marină știe că el n-a avut partizani, ci numai admiratori ai acestei întregi valori”. „El a pus jalioanele marinei moderne, el a cules din cărți principiile și metodele tehnice, care aveau să formeze temelia de cunoștințe profesionale ale unei plelade de ofițeri, care astăzi ocupă locuri de frunte în conducerea Marinei de război și Marinei comerciale – preciza comandorul Ioan Bălănescu. Marele său merit este că a căutat prin toate mijloacele ca pregătirea tehnică a ofițerilor să fie însoțită de o solidă instrucție și educație morală, întemeiată pe cultul datoriei și al patriei”.

Lt. psiholog Irina-Alexandra MOȘNEAGU

Aspirantul- la început de carieră militară (în căutarea nordului)

Cu ochii la oglindă și gândul la "modelul absolventului" (căutând asemănări) ne aranjăm ochiul lui Nelson și inspirăm alt aer acum... cel de ofițer . S-a deschis o ușă la care batem de 4 ani de zile iar orizontul de ieri pare mai aproape azi, mai palpabil.

Pe un subiect atât de abstract, nu pot decât să scriu la fel de abstract , despre melancolia unui sfârșit și entuziamul unui început dar risc să fiu în neconcordanță cu regimul stilistic al consacraților R.G.-urii și F.N.-urii . Cititorii mă vor înțelege ,cel mai probabil punând exagerările mele beletristice și avântul „filosofic” pe seama reveriei caracteristice fetelor . Altă alternativă nu am, un moment ca acesta nu poate fi redat în termeni militari, Inginerești sau războinici.

Trăim niște nedumeriri . Le numesc nedumeriri și nu fapte, gânduri, impresii... deoarece noi încercăm să ne dumerim în legătură cu noul context în care ne-a aruncat viața, deși ne-am pregătit 4 ani în academie . Viața e o nedumerire pentru toți, unii doar nu vor să recunoască . Ea se intersectează cu a altora creând mil și mil de colțuri și unghiuri de vedere iar noi în vâltoarea ei ne îndeletnicim cu viciul nostru : tragem concluzii, legăm două fire narative aparent fără legătură.

Este un sport "nedumerirea" asta ...un sport al minții cu mult mai multe plese decât șahul clasic . Unii dintre noi obosesc să se dumirească și astfel activitatea cerebrală scade sub nivelul mării . Trebuie să menționez : nedumerirea nu înseamnă neapărat neștiință ci doar procesul de adaptare a bagajului de cunoștințe la realitate .

Perspectiva vieții la navă ne îndeamnă să profităm de această perioadă de tranziție în cadrul Școlii de Aplicație și să ne punem la punct lacunele . Suntem la un pas de experimentarea esenței carierei alese : nava . Astfel ,zilele în cadrul școlii capătă iz de numărătoare inversă 5..4..3..2.

Metodica instrucției Navei combinată cu Legislația și Administrarea Maritimă nu reușesc decât să ne zgândăre nerăbdarea .Greu să mai înveți ceva cu presiunea asta, a zilelor scurse, a spectrul cifrei „1”.Ne luăm tacit rămas-bun unii de la alții . Știm că în aceeași formulă n-o să ne mai regăsim prea curând . Ne așteaptă o familie mai mare :marina .

Diverse motive ne-au îndrumat pașii în sistem. Unele financiare, altele teribiliste. Iesim din academie cu ele deformat , mai mature și mai puțin materiale .Avem o imagine mai exactă asupra celor ce ne așteaptă la început de carieră militară , mai clară față de cea a adolescentului care a intrat odată în academie ,mai puțin vizionară , mai modestă . Mulți ne-am imaginat viața de ofițer de marină petrecută pe unduire de valuri, nu la cheu și cu un volum mai mic de documente , doctrine și registre . Va trebui să găsim alte motivații interioare

Festivitatea de absolvire a Academiei Navale

pentru a avea parte de satisfacție profesională . Cariera de ofițer de marină capătă alte contururi și o dată ajunși la nave vom ști cât de compatibili suntem cu ea . Desigur, există și alte opțiuni – uscatul – dar până ajungem acolo ne-am dori poveștile noastre de la bordul navei . Ele sunt ca o carte de vizită , îți conferă credibilitate dar și o aură deluș de mare .

Aspirant Delia NEACȘU

Aspirantul – între așteptări și realitate

Defilam, nu de multa vreme, ațișând imaginea mult-așteptatei uniforme de ofițer al Marinei Militare. Ce a însemnat aceasta schimbare? În primul rând, ni s-a așezat pe umeri puterea gradului de aspirant, iar noul statut presupune verticalitate, responsabilitate, atitudine, maturitate. Dar îmi permit să apreciez că ne-am aliniat la noile cerințe în limita posibilităților.

Anii de studenție ne-au călit și ne-au clădit caracterul. Mai presus de beneficiul acordat de procesul complex de instruire plurivalentă, a fost faptul că am învățat că așteptările noastre trebuie să fie convergente cu limitările sistemului de care am ales să aparținem. Noua etapă în care am făcut primul pași nu a fost departe de ceea ce ne imaginam, în schimb este timpuriu să formulăm concluzii privind succesul rolului de proaspăt Aspirant. Cel mai probabil, prima funcție își va cere tributul. Și atunci impresiile se vor contura de la sine. Într-un sens pozitiv sau negativ. Fiecare își va demonstra valoarea: fie una de Aspirant, fie aceea de aspirant în ierarhia piramidei militare.

Dincolo de acest aspect, ne-am dezvoltat concepțiile într-o așa manieră încât nu suntem doar capabili să tragem concluzii, să apreciem sau să criticăm, ci să reflectăm la fiecare impas asupra posibilităților noastre de a schimba, de a acorda o răsplata instituției care ne-a acordat dreptul de a conduce, coordona, corecta.

Vom evita, totuși, generalizarea și vom apela la obiectivitatea sondajului. Suntem 35 de Aspiranți, 35 de mentalități și tot atâtea păreri. Prin metode mai mult sau mai puțin coercitive, am reușit să conturăm câteva idei.

Vom acorda Cezarul celor ce se cuvîne de drept, rezervând primele cuvinte Sefului Promoției 2006-2010, Asp. MARCU – ORHEAN Marius.

Î: Cum ai aprecia trecerea de la statutul de student la cel de Aspirant în Forțele Navale?

R: "Personal, consider că îmi voi desăvârși pregătirea prin acomodarea la nava la care voi alege să fiu repartizat și printr-o continuă

autoinstruire pe care am considerat-o și o consider cea mai importantă în dezvoltarea mea ca ofițer-inginer în cadrul Forțelor Navale. Sunt conștient de acest lucru datorită faptului că într-un viitor apropiat tehnica de luptă a Marinei va fi îmbunătățită, personalul va fi restructurat, iar nevoia de profesioniști va fi deosebit de mare, pentru a ne putea alinia la standardele de îndeplinit în comunitatea Nato Membership".

Î: Care sunt așteptările tale cu privire la ziua de 4 martie 2011 (repartizarea pe funcții)?

R: "Ofițerii absolvenți ai Cursului de Bază să dea dovadă de competență și valoare pentru a fi ingineri și lideri în Marina Militară".

Î: Spre ce direcție crezi că se va orienta, în timp, cariera ta? Consideri posibilitatea de a opta pentru o funcție la uscat?

R: "Am luat în considerație posibilitatea exercitării profesiei din punct de vedere didactic în cadrul Academiei Navale, unde studentii, în formarea lor ca ofițeri, vor avea nevoie de specialiști care să-i ajute să-și construiască un bogat bagaj de cunoștințe în domeniu".

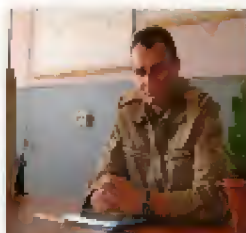

Asp. Della NEACȘU

În imagine se află Asp. NEACȘU Della, ale cărei aprecieri personale se regăsesc în rândurile următoare.

„De pe băncile Academiei am ajuns pe bancile Școlii de Aplicație, deci încă mă simt studentă. Ma voi simți pe deplin ofițer în momentul în care voi răspunde de acțiunile mele și ale personalului aflat în subordine. Despărțirea de colegi în momentul în care fiecare

dintre noi va pleca într-o anumită garnizoană, la o divizion, la o navă va fi o trează la noua realitate. Din această zi ne vom desprinde de colectiv și ne vom individualiza prin propriile decizii. E un nou început... și cui nu-i plac începuturile?!". În ceea ce privește evoluția profesională, aceasta afirmă: „Nu știu ce-mi rezervă viitorul, încă nu mi-am stabilit liniile directoare ale carierei. În momentul de față mi-ar placea să rămân la navă până la gradul de căpitan inclusiv, dar viitorul este imprevizibil. Primii ani la navă îmi vor demonstra

Asp. Marius MARCU-ORHEAN

compatibilitatea cu viața la bord. Sau poate că nu. Ar fi păcat după atâția ani de pregătire cu specific marinăresc, să îmi doresc să ajung la uscat. În Academia Navală m-am pregătit pentru a deveni comandant de navă și încă mă ghidez spre acest orizont. Pentru început, îmi doresc o funcție în cadrul Serviciului de Luptă Operații, Grup Navigație și Observare”.

Cu siguranță unul dintre cele mai altruiste caractere ale colectivului actual, Asp. SCHIPOR Constantin, cu bunăvoința-i caracteristică, ni se destăinuie.

Pe 31 Iulie, cel 8 ani pe care l-am petrecut în sistemul militar au fost răsplătiți cu onora de a fi ofițer în Armata României. Statutul din acest moment al carierei este unul intermediar și nu pot spune că am atins pragul unui ofițer cu drepturi și responsabilități depline. Aceste 6 luni sunt ca o punte între viața de student și cea de ofițer.

Au fost așteptările tale întocmai realități? Ce speranțe ai alocat zilei de 4 martie 2011?

Asp. Constantin SCHIPOR

Este oare ceea ce mi-am dorit? Răspunsul este unul negativ, dar cel mai mare câștig pentru mine a fost acest sistem căruiu îmi datoriez calitățile dobândite în decursul acestor ani. Se întâmplă ca în viața să renunți la un vis și să alegi o cale de mijloc sperând că, într-un târziu, te vei adapta. Din ecuație lipsește un lucru esențial, și anume, satisfacția. Pentru mine 4 martie va fi începutul unei perioade de tranziție, deoarece obiectivul propus pentru carieră nu se afla la navă.

Se consideră că meseria se învață cu adevărat la navă. Ai reușit să-ți trasezi anumite obiective în acest sens?

Îi invidiez pe colegii care își doresc o carieră la navă pentru că ei vor fi adevărații marinari și le urez succes. Cât despre mine, voi căuta o posibilitate să îmbin economia cu cariera militară. Nici nu mă gândesc să renunț la carieră, pentru că sunt atât de multe lucruri de făcut și, nu în ultimul rând, am o datorie față de acest sistem care mi-a oferit sprijin când am avut nevoie.

Consideri că viitorul aferent carierei alese îți va asigura o oarecare împlinire?

Răspunsul la această întrebare este unul foarte simplu: vreau ca prin munca depusă în cariera de ofițer să obțin satisfacție și să nu mai existe nici un alt aspect intermediar, cum ar fi un anumit beneficiu financiar (**muncă – satisfacție și nu muncă – bani - satisfacție**).

Fără a omite specializarea Electromecanică, l-am rugat pe Aspirantul IOACHIM Dan să evidențieze câteva din aspectele trecerii între două etape evolutive ale ofițerului de Marină Militară la început de drum.

„Făcând o paralelă între perioada Facultății și cea care va urma, aş afirma că cei patru ani de studii au fost, într-un fel, un drum neted, facil, lipsit de multe griji, spre deosebire de activitatea pe care o vom desfășura odata cu încadrarea pe funcții, în cadrul Fortelor Navale.

Din acest punct de vedere, eu văd perioada Școlii de Aplicație ca fiind o utilă etapă de tranziție cu rolul de a înlesni trecerea de la viața tipică de student, la cea de ofițer. Astfel,

Asp. Dan IOACHIM

asumarea unei funcții, nu de mică importanță, precum și a responsabilităților care decurg nu va reprezenta un șoc, oferindu-ni-se timpul și posibilitatea să aflăm și să ne obișnuim cu toate aceste aspecte”.

Cu scuzele de rigoare aferente poziționării declarației în aceste rânduri, acordăm dreptul meritat asupra concluzionării subiectului, domnului Cpt.Cdor. Alecu TOMA, factor decisiv în procesul formării noastre în cadrul Cursului de Bază. Menționăm că alegerea a fost guvernată de intenția de a asigura pragmatismul și obiectivitatea necesare articolului.

Respectând cursul interviurilor anterioare, acesta ne declară că <<prima perioadă petrecută de noua promoție de aspiranți a fost una emoționantă, din prisma interacțiunii cu oamenii, cu diferite caractere, dar și una dificilă din punct de vedere psiho-pedagogic pentru acesta, ca instructor. Ca orice început, și aceste luni au fost alocate procesului de acomodare : „comunicarea joacă un rol important în procesul instruirii: asigură atât o upgradare continuă a instructorului, cât și inițiere, supraveghere și conducere directă a personalului instruit” >>

În ceea ce privește nivelul de pregătire, apreciază că aspiranții sunt la nivelul așteptărilor, suficient de buni și capabili să corespundă cerințelor. „Am convingerea că Marina va fi pe mâini bune. Nu cred în teoria promoțiilor din ce în ce mai slabe. Sistemul își alege valorile automat în funcție de necesități și de schimbări”. Involuntar, o astfel de părere crește într-o oarecare măsură încrederea de sine și aprecierea proaspătului absolvent, dar totodată se naște o îndoielă : este oare de ajuns să fim la nivelul așteptărilor? nu cumva rezultatele bune apar prin autodepășire și progres continuu?

Am reușit să primim impresii din trecutul acestuia ca absolvent, primul grad fiind acela de locotenent și nu aspirant. Fără îndoială emoțiile au fost aceleași, ceea ce nu se poate, însă, compara este răspunderea care, acestuia i-a fost încredințată mult mai devreme decât în cazul nostru. <<O amintire plăcută? – momentul întâlnirii cu primul comandant de navă, la dragoarele maritime>>. Cu toții cred că sperăm să avem oportunitatea de a sta sub comanda unui mentor, a unul om care să ne formeze, să stea la baza desăvârșirii noastre profesionale.

<<Un moment de cumpănă din perioada de început? – circumstanța de a fi pus în situația de a se atrage atenția de către un maestru militar care își reclama locul din autobuzul militar>>. Motiv pentru care consideră necesară instruirea pe linie de atitudine, educație și formare în cadrul Cursului de Bază din cadrul Școlii de Aplicație.

Sub amprenta regulamentelor și rigorilor militare s-au atrofiat, în timp, norme morale care sunt, de cele mai multe ori native. Diplomația, respectul și considerația asigură o evoluție pozitivă în acest mediu, poate chiar considerabil preferabilă autorității, puterii, vehemenței.

Într-o manieră ușor restrânsă, sperăm că am reușit să dezlegăm o parte din enigma ce ne înconjoară ca debutanți. Nu din alt motiv, dar ni se adresează adesea aceeași întrebare: „Care sunt primele impresii ca Aspirant?”. Fie că aceasta naște din curiozitate, cu o tentă ușor ironică, specific marinăresc sau poate cu pur scop didactic, răspunsul este unul singur. Începutul este asemănător primel picătură de apă rece, așezată pe chip, zilnic, mult prea devreme dimineața. Dar pentru asta ne-am pregătit, nu-i așa? Botezul marinăresc i-am primit cu toții încă din anii studenției. Cu siguranță suntem calificați.

În rest, doar cei care nu au fost Aspiranți nu înțeleg sentimentele inițiale. Pentru toți ceilalți lupi sau, actualmente, pul de lup de mare, imaginea de ansamblu e general valabilă.

Cursul de bază pentru Ofițeri - promoția a II-a

Mulțumiri aduse colaboratorilor. Și pentru a păstra tradiția ... „Vânt bun din pupa! Bun cart înainte!”.

Aspirant **Andreea MACOVEI**

La început de drum

În urmă cu patru ani de zile îmbrăcam cu emoții pentru prima oară uniforma de marinăr militar, încurajați de prezența celor dragi și întăriți de încrederea și aprecierea acestora. Dacă atunci totul părea un vis împlinit, realitatea și anii petrecuți în Academia Navală „Mircea cel Bătrân” au demonstrat că acela nu a fost decât începutul.

De-a lungul anilor din cadrul ANMB au avut loc diferite procese privind acumularea de noi cunoștințe, de pregătire de specialitate, maturizare a noastră și cultivare a responsabilității. Dacă un proverb sud-american spunea că „marea liniștită nu formează marinarii iscușiți”, atunci nici procesul de învățământ militar de marină nu poate fi unul având o finalitate precis stabilită. Pregătirea continuă a ofițerilor de marină militară își are continuitatea în Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”, unde promoția 2007-2011 a ANMB își continuă studiile în cadrul Cursului de Bază, începând cu data de 01 septembrie.

Primele zile în cadrul școlii de aplicație a promoției nu au fost conduse de emoții sau vise. Noul statut, de tânăr ofițer aspirant a adus și un nou grad de responsabilitate. Dacă înainte sloganul „Forță, Profesionalism, Respect” era considerat și un etalon, astăzi datorită noastră este de a depăși această barieră prin excelență.

Astfel, în Școala de Aplicație nu s-a pierdut timp cu acomodarea, asumarea de responsabilități

având loc într-un timp scurt, prin efectuarea a două săptămâni de stagiu la bordul navelor în cadrul exercițiului LITORAL 11, unde aspiranții aflați la Cursul de Bază au primit sarcini în rolurile navei

conform specificului acestora și au executat servicii la bord. În vederea întăririi cunoștințelor dobândite în cei patru ani de studiu și de acumulare de noi informații.

Rezultatele privind desfășurarea activităților pot fi evaluate prin aprecieri și caracterizări, însă adevăratele rezultate în ceea ce

privește pregătirea pe parcursul cursului de bază vor fi cu adevărat observate după finalitate acestuia.

În acest scop pregătirea din Școala de Aplicație a Forțelor Navale nu se axează doar pe specialitate, ci pe pregătirea cursanților în desfășurarea actului de comandă ca manageri și lideri încercându-se în acest fel creșterea nivelului de profesionalism al cursanților, de autocunoaștere, autodisciplină și autoperfecționare.

În acest fel, citând din romancierul John Fowles, ideea că „mediocritatea este plaga civilizației”, noul statut de ofițer al Forțelor Navale impune fiecărui dintre cursanții Școlii de Aplicație depășirea acestei condiții și stabilirea de noi obiective și bareme atât în viața profesională cât și în cea personală.

Aspirant **Mînzatu Adrian**

Festivitatea de deschidere a Cursului de Bază

„Per aspera ad astra...”

De patru ani tot spun că sunt la început de drum, un drum pe care nu știu încă sigur dacă l-am început. Sunt mic, într-o familie mare. Faptul că mai ieri scriam în calitate de student al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și acum scriu în calitate de ofițer în cadrul Forțelor Navale Române, nu schimbă cu nimic datele problemei. Vreau să cred că gradul de aspirant primit pe 31 iulie nu m-a schimbat ca om, ci m-a făcut să-mi însușesc cu sârguință cele trei elemente fundamentale pentru un ofițer de marină, și anume: consecvența, energia și totodată autocritica, elemente sădite încă de pe băncile școlii de către un om „care

ceea ce privește pregătirea mea pentru prima funcție de la bordul navelor militare.

Sunt de o lună la curs și deja am luat pulsul Mării Negre din larg, în calitate de ofițer la bordul unei nave militare, în cadrul exercițiului întrunit LITORAL 2011. Zilele petrecute la bordul navei au fost minunate, întrucât am putut „fura meserie”, într-o oarecare măsură, de la

oamenii care nu au avut rețineri în a-mi împărtăși din vasta lor experiență.

Mă simt onorat și uneori emoționat că zilnic relaționez cu oameni pe care îi aud spunând cu modestie că sunt marinari. Sunt oameni care au în spate o carieră minunată, încununată cu succes la bordul navelor militare și oameni care cu siguranță pot lăsa ceva mai departe nouă, tinerilor ofițeri. Pentru că așa cum spunea Napoleon Bonaparte: „Victoria în luptă nu se câștigă cu grade mari, ci se câștigă prin valoarea ofițerilor”.

șlefuește oameni și creează caractere”.

Aflându-mă de o lună la cursul de bază pentru ofițeri din cadrul Școlii de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”, pot spune că deja am învățat ceva. Am învățat că meseria de ofițer de marină necesită dăruire, necesită pregătire, dar totodată necesită timp. Este o meserie grea, dar frumoasă – așa cum le place marinarilor să-i spună, iar studiul individual este un element cheie în cadrul pregătirii. Sunt în perioada de tranziție, cea de la student la ofițer, o perioadă relativ scurtă aici la cursul de bază, dar benefică în

De aceea pot spune cu certitudine că stăt eu cât eu și colegii mei conștientizăm importanța acestei perioade din viața și cariera noastră, o perioadă pe care o tratăm cu maximă seriozitate, pentru a deveni buni profesioniști în cadrul Forțelor Navale Române.

Aspirant **Pavăli Andrei**

DORINȚA DE AFIRMARE ÎNVINȚE AȘTEPTĂRILE

Dorința de afirmare învinge așteptările, această afirmație este întărită de experiența care o constituie armata. Trecerea de la viața civilă la cea de regim militar reprezintă o schimbare majoră în viața fiecăruia.

Pășind peste pragul Școlii de Aplicație a Forțelor Navale privesc temători la ceea ce ne așteaptă, însă optimiști, în ceea ce urmează să se desfășoare. Cazarea, integrarea în noi colective ridicau semne mari de întrebare, însă pe măsură ce timpul trece observăm că aceste incertitudini se ștergeau treptat.

Prima zi de instrucție cunoașterea superiorilor, acel părinte temporal, ne-au determinat să analizăm în profunzime rolul nostru aici. Stângăciile de debut, încercările nereușite de aliniere, de întoarcere, de ieșire din formație, de prezentare toate formau acel trac binecunoscut când începi ceva nou și ai dorința de a săvârși cât mai bine acel lucru. Cu timpul acele mici greșeli au fost corectate respectând întocmai instrucțiunile primite și sfaturile de la superiori.

Ideea de a continua, oricât de aprige și potrivnice ni se păreau lucrurile la care eram supuși, părea și lipsită de sens, însă aveau menirea ei, care urma să o descoperim mai târziu, aceea de a forma caractere dârze, nefricate în fața oricărei situații.

Integrarea în colectivitate și legarea de noi prietenii nu a durat foarte mult, toți, venind aici din același motiv, pentru a ne face un rost în viață, de a crea un echilibru și o constanță în viețile noastre. Din cei 41 de soldați voluntari înscriși la Școala de Aplicație a Forțelor Navale, 4 sunt fete, și unul de etnie turcă, lucru care demonstrează că armata nu face diferențe, acordând șansa afirmării ambelor părți ignorând sexul sau orientarea religioasă.

Acest regim militar, pot spune cu o

Depunerea Jurământului Militar 4 iunie 2011

certitudine debordantă că ne-a determinat să privesc lucrurile printr-o altă prismă, aceea că toți avem niște reguli de respectat și că ceea ce facem are urmări și consecințe, benefice nouă, atât timp cât nu uităm pentru ce ne-am înscris aici și care este motivul principal, de a urma o carieră militară.

Prima ședință de tragere a fost o experiență

de neuitat, toți priveam temători unul la celălalt și către cadrele superioare, acea emoție de debut, de a încerca să faci bine, rectific foarte bine la calificativ, urmând întocmai ordinele și Instrucțiunile primite, deoarece pentru mulți dintre noi a fost și primul contact cu o armă, ideea de a te pregăti și de a face față oricărui obstacol pe care l-ai întâlni în cale, ideea de dragoste față de țară, ideea de a deveni militar în adevăratul sens al cuvântului, însă emoțiile au trecut și au urmat alte sedințe pe care

etapele ceremonialului jurământului întocmai, ca la carte.

Bătăile inimii neregulate, o ușoară stângăcie în cadență și în mișcări, în dimineața zilei de 04 Iunie, toate prevesteau o amintire de neuitat, știind că eram priviți de familii, prieteni și cadre militare, toate adunate pentru a participa și a asista la acest moment solemn din viața fiecărui soldat.

Atenția fiind concentrată numai asupra noastră ne-a determinat ca să ne dăm toată silința

pentru a lăsa o impresie cât mai bună și pentru ca antrenamentele premergătoare jurământului să nu se fi făcut în zadar.

Pot afirma cu certitudine, în calitate de soldat voluntar, că depunerea jurământului a depășit așteptările noastre și sunt sigur că mai sunt multe capitole neîncepute din viața militară, însă nici unul nu va putea depăși acest moment.

În cadrul modului doi care se sfârșește în data de

01 august 2011, militarii, în funcție de repartizările primite au șansa de a se specializa într-un anumit domeniu: motorști, timonieri, artileriști, electricieni sau radiolocatorști.

Modulul doi constituie ultima etapă în pregătirea noastră, și sfârșitul instrucției, începutul unui nou drum, care după experiențele dobândite îl privim mult mai încrezători în propriile forțe, în deciziile luate și în acțiunile întreprinse.

Depunerea Jurământului Militar 4 Iunie 2011

le-am privit cu mai multă încredere în noi și în abilitatea noastră de a executa tragerile.

În cadrul instrucției militare, am participat la diferite evenimente, care pe moment ni se păreau interminabile, drumul la câmp, deșteptarea de la orele 05:30, instrucția de front, însă odată cu trecerea timpului am înțeles rostul la toate aceste activități.

Un alt moment emoționat din cadrul pregătirii a constituit-o depunerea jurământului militar în data de 04 Iunie 2011, un moment pentru care ne-am pregătit încă din prima zi, în ideea de a executa

Soldat voluntar
Ion Andrei Mihai

CONTRIBUȚIA SCOLII DE APLICAȚIE A FORȚELOR NAVALE LA PERFECTIONAREA CADRULUI NORMATIV SPECIFIC FORȚELOR NAVALE

Puternicele transformări care s-au petrecut în ultimul deceniu în Forțele Navale au avut un impact semnificativ asupra principalelor domenii de activitate ale Școlii de Aplicație a Forțelor Navale, materializat prin regândirea rolului, locului și organizării acestei structuri.

Pentru buna desfășurare a activităților structurilor din Forțele Navale este necesară elaborarea unei game diversificate de reglementări care poartă denumirea de acte normative specifice, doctrine și manuale militare în concordanță cu reglementările în vigoare la nivel național, tratatelor internaționale la care România este parte și standardele NATO.

În tungul șir al evenimentelor desfășurate în vederea modernizării Școlii de Aplicație a Forțelor Navale, un rol foarte bine conturat este cel al perfecționării cadrului normativ specific.

Astfel, începând cu anul 2003, odată cu reînființarea Școlii de Aplicație a Forțelor Navale apar ca structuri distincte biroul reglementări în armă și biroul standarde și dezvoltare în armă, care ulterior s-au contopit în biroul reglementări în armă, standardizare și lecții învățate care are ca o atribuție principală elaborarea și perfecționarea actelor normative specifice, doctinelor, manualelor militare, programelor de instrucție pentru misiuni și a programelor de instrucție individuală;

Vom trece în revistă principalele realizări și contribuții aduse de Școala de Aplicație a Forțelor Navale la modernizarea și perfecționarea cadrului normativ specific Forțelor Navale.

Aderarea României în 1994 la Parteneriatul pentru Pace și apoi la Alianța Nord-Atlantică în anul

2004, a presupus adoptarea și adaptarea la specificul național a unei serii de tactici, tehnici și proceduri cuprinse în publicațiile aliate, fapt ce s-a materializat printr-o puternică perioadă de transformări conceptuale. Dacă în perioada de început manualele pentru folosirea în luptă se adresau tipurilor de nave, ulterior acestea vor fi structurate și pe tipuri de acțiuni militare/spații de desfășurare a acestora.

Astfel, în anul 2004, Școala de Aplicație a Forțelor Navale a elaborat în colaborare cu specialiști din Forțele Navale un număr de trei manuale: *F.N.-6.1., Manualul pentru folosirea în luptă a navelor dragoare – Principii generale de luptă împotriva minelor*, *F.N.-6.2., Manualul pentru folosirea în luptă a navelor dragoare – Folosirea în luptă a navelor dragoare și F.N.-6.3., Manualul pentru folosirea în luptă a navelor dragoare – Folosirea în luptă a unității (grupului) de nave dragoare*. Cele trei manuale implementează și o serie de proceduri NATO.

În anul 2005, prin colaborarea cu specialiști de la submarinul „Delfinul” a elaborat *F.N.-15, Manualul pentru folosirea în luptă a submarinelor*, iar împreună cu experți din Divizionul 150 rachete navale a elaborat *F.N.-16, Manualul pentru folosirea în luptă a instalațiilor mobile de lansare a rachetelor navale*. Tot în acest an a participat la elaborarea *F.N.-2, Manualul pentru organizarea de stat major și operații ale Forțelor Navale*.

În anul 2006, Școala de Aplicație a Forțelor Navale a participat la elaborarea *F.N.-17, Manualul pentru folosirea în luptă a vedetelor fluviale*.

Acest an a însemnat o mare provocare pentru Școala de Aplicație a Forțelor Navale care s-a concretizat în elaborarea *F.N.-20, Manualul de proceduri tactice navale*. Acest manual a determinat schimbări majore în concepția de organizare și desfășurare a acțiunilor navale, mai întâi la nivel

conceptual și progresiv, la nivel practic procedural. Implementarea acestuia a marcat începerea unui proces profund de schimbare a filozofiei organizării structurilor militare și acțiunilor de luptă specifice Forțelor Navale.

Tot în acest an s-a reușit elaborarea *F.N.-22, Instrucțiuni privind organizarea, executarea și evaluarea exercițiilor de instrucție pe mare în Forțele Navale* care a stat la baza creșterii capacităților operaționale ale forțelor în vederea participării la misiuni în afara teritoriului statului român și la facilitarea continuării procesului de operaționalizare și de menținere a nivelului de operaționalizare a structurilor afirmate puse la dispoziția NATO/UE.

Aceste două manuale implementează două publicații aliate și constituie un moment de cotitură în ceea ce privește elaborarea reglementărilor viitoare specifice Forțelor Navale prin prisma modului de abordare a structurii și conținutului acestora.

Tot în acest an, în calitate de structură responsabilă, Școala de Aplicație a Forțelor Navale a elaborat *F.N.-5, Manualul pentru folosirea în luptă a corvetelor* în care sunt implementate și anumite prevederi din publicații aliate.

Anul următor aduce în prim plan participarea la elaborarea *F.N.-2.3, Dispozițiunea privind organizarea, executarea și evaluarea exercițiilor de tragere cu artileria în Forțele Navale*, revizuită ulterior și transformată în anul 2009 în *F.N.-22.18.3., Organizarea, executarea și evaluarea exercițiilor de tragere cu artileria în Forțele Navale*, și de asemenea la *F.N.-13.2, Instrucțiuni privind depozitarea, păstrarea, încărcarea/descărcarea, transportul, îmbarcarea/debarcarea, realimentarea și manipularea munițiilor de artilerie la bordul navelor și distrugerea munițiilor de artilerie defecte*.

Un alt moment important în ceea ce privește acceptarea unor acorduri de standardizare NATO și implementarea publicațiilor aliate asociate, îl constituie participarea cu un număr însemnat de membri la elaborarea în anul 2008 a *F.N.-18, Codul semnalelor*

tactice și de manevră prin care se asigură o viziune unitară asupra modului de acțiune al echipajelor la primirea și transmiterea semnalelor specifice ducerii acțiunilor militare navale.

Intrarea în dotarea Forțelor Navale a fregatelor tip 22 a impus elaborarea unor manuale specifice tehnicii de la bordul acestora. În acest context, în anul 2008, instituția noastră finalizează elaborarea *F.N.-22.16, Manualul operatorului instalației artileristice Otomelara* care reprezintă o bază de documentare pentru personalul didactic, studenții, elevii și cursanții din instituțiile militare de învățământ ale Forțelor Navale și de asemenea este destinat întregului personal artileristic din Forțele Navale care dorește să-și însușească, îmbunătățească și să-și perfecționeze cunoștințele de specialitate și metodică.

Anul 2009 marchează contribuția la elaborarea *F.N.-1, Doctrina Forțelor Navale*, apărută în anul 2010, prin care se urmărește stabilirea unui ansamblu de principii de bază pentru organizarea, dotarea și folosirea Forțelor Navale în scopul îndeplinirii cu succes a misiunilor pe timp de pace, criză sau război, promovării intereselor maritime și fluviale românești, în spiritul conceptelor strategiei de securitate națională și a obligațiilor militare ce derivă din statutul României de țară membră a NATO și a UE.

Toate aceste reglementări elaborate în perioada amintită anterior au fost concepute ca niște documente flexibile, lipsite de ermetism, fapt ce a generat revizuirea ulterioară a acestora pe baza modificărilor doctrinare navale ale NATO și aplicării în practică la bordul navelor militare.

Volumul însemnat al reglementărilor elaborate de Școala de Aplicație a Forțelor Navale ne permite să credem că ne-am îndeplinit cu succes rolul pentru care a fost constituită această instituție și că am contribuit cât mai eficient posibil la întregul efort al Forțelor Navale de transformare și modernizare pe toate planurile a organizației militare.

Lt. col. Cornel ABAGIU

AMINTIRI DIN ARMATĂ

IORGUȘ M. ZAMFIR – fost militar la

Compania III – militari cu termen redus

Date de identificare:

- încorporat la data de 29.09.1977, conform OZU

228 din 29.09.1977;

- avansat la gradul de
fruntaș, conform OZU 100 din

28.04.1978;

- avansat la gradul de
caporal, conform OZU din

03.06.1978;

- trecut în rezervă la data
de 29.06.1978, conform OZU

148 din 26.06.1978;

- masterat în Securitate
și Apărare Națională –
Universitatea Națională de

Apărare.

În perioada 1977 – 1978 am
avut următoarea echipă de

comandă la Centrul de

Instrucție al Marinei Militare:

- Comandant – Cpt.R.I Ioan MUȘAT;

- Șef de stat major – Cpt.R.I Nicolae PIPOȘ

- Comandant batalion – Cpt.R.I Ștefan RENEI

- Comandant companie – Cpt.R.III Gheorghe

BĂRLĂDEANU

Armata nu a fost nici aspră, nici blândă, suficient

să fie pregătit pentru viitoarele obstacole din viață.

Mi-a plăcut prestața comandantului Cpt.R.I

IOAN MUȘAT, pe care am avut ocazia să-l cunosc și

după ce am venit ca inginer în
Șantierul Naval 2 Mai Mangalia.

Nu pot să nu-mi aduc
aminte cu plăcere de blândețea și
seriozitatea comandantului de
companie Cpt.R.II IONIȚĂ.

Nu-l pot uita nici pe
comandantul de grupă, Lt.
CETEANU, care pe lângă toate
calitățile lui de povestitor, mai
avea una ..., o soție frumoasă.

Nu pot uita perioada de
practică și aplicații pe VTAp. 56.
Îmi amintesc cu plăcere de zilele
de pregătire marinărească
terminate mai toate cu o escală la

cârciu ma din Limanu. M-a învâțat că ordinul nu se discută ci se execută. ... iar, mai târziu, firea mea relativ rebelă a fost uneori temperată datorită educației din armată.

Întâmplări:

- Am participat la Spartachiada Națională pe Armată la atletism și am luat locul 5 la 3.000 m.

- În iarna 1977 - 1978 batalionul meu a avut o aplicație cu trupe cu deplasare în teren la Vama Veche care a durat aproximativ 15 ore pentru că după ce am ajuns la unitate s-a constatat că unul dintre colegi pierduse încărcătorul. Imediat s-a dat iar alarma și ne-am întors la Vama Veche să căutăm încărcătorul. Și caută, și caută prin zăpadă în formație desfășurată la distanță de 2 m timp de 3 ore. Nimic! Eram epuizați... Înjuram cu toții că nu găseam încărcătorul, atmosfera era tensionată. M-am gândit să

de tensionez atmosfera cu o glumă, eu crezând că este bună, dar, erau să mă linșeze colegii. La un moment dat am strigat tare „L-am găsit!... Un vuiet de bucurie s-a auzit ca un ecou prin văzduh și toți, epuizați, au început să se îndrepte către mine. Pe măsură ce veneau, mi-am dat seama că nu-i a bună... și... am fugit. Toate înjurăturile îndreptate către cel care pierduse încărcătorul s-au îndreptat către mine. L-am găsit într-un târziu și am ajuns la unitate seara. Îmi amintesc că nimeni nu a vrut să meangă la masă ci direct în dormitor.

Concluzie: *În armată nu este loc pentru glume!*

Ing. Vasile IORGA – Militar cu termen redus la Centrul de Instrucție al Marinei Militare

Efectuarea stagiului militar, în perioada 30.09.1978 – 26.06.1979 în cadrul Centrului de Instrucție al Marinei Militare, reprezintă perioada de timp, poate cea mai frumoasă și importantă din viața mea.

Spun acest lucru, pentru că atunci am făcut cunoștință cu Mangalia și cu Marea Neagră, cu rigorile și frumusețea vieții de marinar. În afară de ceea ce am acumulat în cele 9 luni de marinărie, acea perioadă a reprezentat principalul motiv pentru care, 5 ani mai târziu, la absolvirea Facultății de Mecanică din Galați, cursuri de zi, ingineri, să aleg să-mi încep cariera de inginer la Santierul Naval 2 Mai Mangalia, carieră care a continuat neîntrerupt până astăzi și care mi-a oferit multiple satisfacții, precum și șansa de a ocupa în prezent, funcția de vicepreședinte executiv la Daewoo Mangalia Heavy Industries.

Înainte de a încheia, vreau să amintesc cu deosebit respect de comandanții mei:

- Comandanți de pluton: Lt. maj.

GRUSUZACHE și Lt. BÂRLEANU;

- Comandant de batalion: Cpt. R. II Carol NAGHI;

- Comandant de unitate: Cpt. R. I Ioan MUȘAT.

Vă felicit cu ocazia acestei frumoase aniversări: 115 ani de la înființarea Școlii de Aplicație a Forțelor Navale și vă doresc tuturor mult succes!

Prima revistă a Școlii Speciale a Marinei, antecesoarea Școlii de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”, a apărut la Constanța între anii 1920 și 1925, cu denumirea „METACENTRU” și subtitlul „Revistă simbolistă”, autointitulată, ca periodicitate, „Apare când poate/Conține de toate”. Sub motto-ul „Nu vă supărați pentru c’avem și noi un Metacentru”, în Prolog, *Aspirante del fu Kilia* dezvăluie motivul apariției „Metacentrului”:

„Are rost sau nu are Metacentrul? That is the question! Are! spunem noi, Redacția și abonații; n-are, spun ceilalți – persoane care nu sunt nici redactori, nici abonați, nu numai decât comandori. De ce e nevoie de o revistă, când unii zic că abia ne-ajunge timpul să încercăm a ne gândi la perspectiva descifrării celor 1001 formule din Tablele de trageri Krupp, Siacci, Braclalini, Bellini, Cavalini... etc și când uneori, nu izbutești sub nici o formă (scriind 25 ore din 24) să transcrii toate momentele și capturile din Teoria Naveli.

Motivele urmează: Revista „Metacentru!” apare odată cu redeschiderea Școlii de Aplicație (1920), în adierea unor curente de regenerare și progres în Marină: *iluzii de programe navale, proiecte de reorganizare, ofițeri de-al noștri în Anglia, ofițeri englezi la noi... etc. Era, deci inerent acestei atmosfere de progres, să apară și pe terenul literar simptome de sincronizare la noile directive și „Metacentru”, fie chiar și în forma în care se prezintă, își justifică apariția, rupând cu tradiția de până acum a predecesorilor noștri, de a fi „en froid” cu invenția lui Guttemberg. Căci nu e nici un motiv a contesta că „Metacentru”, urmând evoluțiile noastre, trecând în anul al II –lea apoi în Escadră, cu aceiași colaboratori, s-ar putea metamorfoza într-o revistă de carieră. Și în afară de aceste*

motive de logică, mai e unul de ordin pur științific, o demonstrație a necesității „Metacentrului”, datorită ilustrului nostru colaborator – Lord of Salam – ce-a obținut de curând, cu distincție, doctoratul în Teoria Naveli. Premiza e indiscutabilă; orice vas își are metacentrul său, ba chiar două și mai multe – depinde de anotimpul lansării. Să considerăm Școala Specială ca un bastiment cu centrul de greutate în G.

În acest punct se aplică forța gravitației care în cazul nostru sunt cursurile, interogațiile și alte diverse artilerii. Pentru ca bastimentul să nu se dea peste cap e nevoie de un cuplu de stabilitate și de o forță de plutire care să facă echilibrul gravitației. Această forță o reprezintă cursurile serale de la „Pariziana”, carturile de noapte de la „Britania”, dăncingurile de la Elphis, etc... Dar forța de plutire a Școlii Speciale are nevoie de un punct de aplicație și lată cum apare clar necesitatea unui Metacentru. Revista aceasta e „Metacentru” promoției noastre, deci: - mola pupa, mola prova. Încet înainte!”.

Majoritatea materialelor publicate sunt scrise în versuri, manuscrisul revistei fiind șapirografiat. Materialele sunt însoțite de caricaturi. Coperta I a fiecărui număr este ilustrată cu câte un desen hazliu, comentat. Editorii revistei au fost ofițeri de marină și elevi marinari. Grant responsabil: Ovidiu. Din nr. 3 redăm, pentru culoare, o „Scrisoare domnului M.R. trimisă pe cale Metacentrică”, cu motto-ul „Nessun piu grand dolore che ricordarsi dai tempi felici nella miseria”, semnat Parodi: «Păi bine, Dom’le Ministru, treabă-î asta, să trăiți de’ndrăzneală! După ce ne-adunași de prin stufuliile Deltei, de prin santinele canonierelor, de prin scaunele Comandamentelor și de prin frigorigerale Diviziei de Dunăre și ne aduseși aici la Constanța în ochii lumii, ne lăsași

așa în voia soldel și plata... Intendenței. Și acum n-aș zice nimic dacă n-aș fi apucat și eu vremuri când din soldă îmi permiteam să fumez țigări intime și să fiu intim cu tot ce varietelul avea mai high-life. Cum să nu zic, când Vermont mă trăgea de mâneca sacoului nou ca să-mi facă redingotă „Ausspitz” cu 105 lei, plătită în 20 de rate, când am plăcerea. Cum să nu zic, când azi Grünberg (fiu) îmi ia pe-o șapcă cât mă costa înalte popota pe două luni cu suplimente. Și acum, diferențial de mine, nu-mi pot duce viața la singular căci m-a ferit Dumnezeu de misil, drahme, lire și de înalta solitudine a D-voastră, acordând postav pémbé, grîs-perle, grenă și kakl ofițerilor cu comploații în existență. Ovidlu, cât e el de statule, și tot a primit efecte de la Școalele Marinei, iar Giolitti i-a trimis cu „Împăratul Traian” o pereche de bocanci. Și-acum, colac peste pupăză: auzii că în loc de haine ne dați efecte blocate de-ale Statului fără niciun efect practic. Din partea mea, să se încălzească statul cu ele. Când mă uit la „așa zisele” mele haine, le plâng de milă; după ce ne-a adus la Școală, Dom'le M., ne-a băgat în niște bănci după care se ia vopseaua ca de pe șapirograf. De ghețe nu mai vorbesc; ar trebui să am clorapi și-apoi să deschid discuția de șreturi. Chestia combustibilului e mai tranșabilă; dacă nu curge, tot pică pe săptămână 8-9 cursuri format mare, grosime apreciabilă, și arde, Dom'le M., de parc'ar fi unse folie cu catran, nu altceva. La mâncare ne-ați protejat cu un program pané sos amer; după 6 ore de Balistică, analiză și artilerie nu mai pul gura nici pe locre moi de ț-ar da mâna. De distracții nu ne vâităm, se găsește slavă Domnului berechet. Din 24 de ore, 6 ore de curs, 12 de preparat și 18 de transcris ce s-a explicat în cele 6 ore de curs. În timpul liber ce mai rămâne, Școala ne-a pus la dispoziție o duzină de tăvi cu gelatină, ca să scoatem răvașe de plăcintă și planete cu zodii. Și acum să deschidem vorba de bubă: Ați desființat toate Școlălele similare, numai pe-a noastră nu. Ba lucru mai grozav, dânsa are intențunea să ne desființeze pe noi. Când e cu analiză, e jale mare; se deschid ferestrele din senin, sar pupitrele ca fermecate, nu mai scrie creta, se uscă buretele,

pleznesc becurile de necaz, se dă soba cu lemne de peret și amenință bucătarul cu plecarea. Am învățat Oceanografie pentru 50 de promoții ce vor continua calvarul nostru. De Balistică ne-am făcut tobă; de când urmez școala mi-am înmulțit cunoștințele de la „Elphis” și creditorii ca nisipul; acum le mai aruncăm și noi cu praft în ochi, de când s-a mărit solda cu lei 38 bani 75 pe lună (plină). De efectele sporului de soldă puteți întreba și pe Miltiade de la „Parizlana”, care a avut timp mai mult să-l aprecieze decât subsemnatul. Și acum o rugăminte, să trăiți, Dom'le M.; cam de vreț 4 ani, am înaintat Serviciulul Intendenței Marinei niște conturi de care nu mai știu nimic. M-e frică să nu fi fost în trenul care a deralat la Ciurea, în care caz mă aleg numai cu regretul că nu am făcut și eu parte din victimele naufragiului vaporului „Lusitania”. Poate că știți dv. ceva, Dom'le M., iar dacă nu mai știți nimica, faceți-mi mutația la altă Școală. Subsemnatul ar prefera să fie permutat la Notre Dame de Sion, că tot ala-i; în plus, scap de grija pantalonilor și a șepcii. Să trăiți. (ss) Un elev necăjit. P. conf. Della Sopraciglia».

Același hâtru redactor publică în nr. 4, sub motto-ul „Boală lungă moarte sigură” articolul „Încă o lună”: «Era odată un măgar care când se obișnuise cu foamea a crăpat. Și noi, când ne-om obișnuim cu Școala de Aplicație, o să ne plătisim de ea.

Dacă nu-mi place pelteaua e pentru următoarele motive: se-ntinde și e lipicioasă. Școala de Aplicație se-ntinde, se-ntinde ca o peltea.

Nesuferită prin așezarea sa cu fața la gară, disprețuind prin acest gest binecuvântata căldură a soarelui adevărat și marea – elementul cărula e chemată să-i făurească navigatori. În loc să-și mai ridice un etaj și pentru anul I ce va veni la anu șau să desferece porțița de NE (ca să vii din oraș trebuie să ocolești, navigând pe arc de cerc mare, fie prin Mangalia fie pe farul Tuzla) și-a mai ridicat încă o lună de studii. Și n-ar fi nimic, treacă-meargă, o lună, dar lucru afurisit, cum se nimeri ca luna să aibă tocmai 31 de zile! Nu se putea, mă rog, găsi o altă lună de 28-29 de zile solare! Odată cu prelungirea anului școlar, a apărut și un nou program, un fel de program-cameleon, care se schimbă mai des ca

filmele de la „Regaf”. Începi săptămâna cu calcul integral și o sfârșești cu aplicații la calcul integral. Pe ici pe colo se mai strecoară discret vreo 15 ore de Drept internațional și vreo alte 20 de Mine și Torpile, curs care se face cifrat, dat fiind secretul mecanismelor. La integrale, unde visam idealul sublim să nu mai dau nicu interogație, se-ngrămădesc „invitațiile la tablă” mai rău ca reținerile la darea solda. Ca să-mi pot socoti datorile, Școala – în nemăsurata ei sollicitudine – îmi vine în ajutor luminându-mă cu diferențiale și integrale. Ca o consecință a prelungirii cursurilor, o delegație a adus de la București postav ca să avem ce roade pe bănci și mănuși ca să nu mai murdărim postavul cu carneala de șplograf de pe degete. Pe plată nici mai mult nici mai puțin ca 10000 de lei pentru construcția unui rând de haine și cu regret constat că diferențialele și integralele nu-mi folosesc cu nimic la rezolvarea probei de procurarea sumei de mai sus. Subsemnatul ca precauție și-a cătrănit hainele vechi ce amenințau cu atingerea limitelor de rezistență - defectiune în mare parte din cauza continuel uscăciunii a port-vântului – un al doilea primar din Cork. Era mult mai nimerit dacă Școala în loc să ne reție bani pentru postav ne-ar fi dat banii în locul postavului și costul confecționării; în aceste condiții am fi înghițit luna suplimentară de școală cu mai puțin rău de mare... Ilberum și nu ne-ar fi îngrozit perspectiva unui al doilea an, căci: Nu de Școală mă cutremur/Ci de veșnicia ei!...».

În nr. 7-8/iulie-august 1937 al revistei „Marea Noastră” editată de Liga Navală Română este reprodus poemul „Pe drum ‘nainte’ de locotenent-comandor Vasile Marcu, din numărul festiv al revistei „Metacentru”, dedicat absolvenților Școlii Speciale, promoția 1922.

Nr. 1, Anul V, editat de promoția 1925, conține editorialul cu titlul „Alea jacta est!”: «Nu ne putem permite intitularea articolului nostru de fond cu „Promoția care se deșteaptă”, „Metacentrul reapare” sau alte atari titluri prin care să motivăm apariția acestui număr al revistei – pagini botezate cu numele principalei caracteristici a unui cuplu de stabilitate la o navă, din mai multe motive: primo,

pentru că articolul nostru de fond este nefondat; secundo, pentru că boala somnului devenită endemică Școalei Navale, face revagii cu deosebire în secția specialităților, încât până acum, cu toate stăruințele și intervențiile depuse de eminenții doctori ai școlii, printre care ținem să remarcăm pe renumiții savanți Coco, Cocloc, Roman și ceilalți, rezultatele sunt nule. Ba încă s-a constatat cu această ocazie diferitele tratamente electrice, ballstice și cu deosebire cele bazate pe sugestiva evocare a marilor navigatori, nu fac decât să agraveze boala. S-a recurs apoi în mod energic și continuu la tratament simplu și sever. Și cu deosebire au fost supuși bolnavii la diverse și multiple interogații sub directă conducere și supraveghere a medicului șef, secundat cu mult entuziasm, avându-se în vedere scopul de atins, de ceilalți toți mai sus pomeniți.

Acest tratament continuă și acum cu mai multă intensitate, doctorul Coco măbind amperajul. Ca măsură de siguranță, pentru a se închide orice cale de pătrundere mai departe a mlerogilor în școală, direcția a decretat și pus imediat în aplicare înculerea tuturor ușilor, de la cabinetul comandantului până la W.C. Iar ajutorul a dat ordine severe șefilor de post (fiind postul mare nu se putea adresa altcuiva) de a interzice radical intrarea sau ieșirea în și din școală, devenită astfel un al doilea Rubicon, sub care nu vor să intre sau să iasă. Pentru asigurarea controlului executării celor de mai sus, aghiotantul școlii a fost și el încuiat. În urma acestor draconice măsuri, se așteaptă o ameliorare și regresivitate a bolii. Vom ține în current pe cititori cu buletinul medical; pentru prezent, caletul de ordine confidențial e la dispoziția cui nu vrea să-l citească, pentru orice deslușire».

Încheiem cu una din epigramele găzduite în „Metacentru”, referitoare la faptul că după examen, Școala Specială dă brevet:

„De vrei să termini toți Școala
Un sfat vă rog să-mi ascultați:
Întâi să ne-acordați brevetul
Ș-apoi să ne examinați!”.

Locotenent psiholog
Irina-Alexandra MOȘNEAGU

COMUNICAREA - O PERSPECTIVĂ FUNDAMENTAL UMANĂ

În explicitarea acestei aserțiuni vom ține cont nu doar de faptul că omul și sistemele sociale nu ar exista fără comunicare, dar și de implicațiile unei abordări diferențiate.

Dacă ne-am imagina că omul poate fi conceput ca un organism complet lipsit de capacități de comunicare, am putea realiza aproape concomitent absurditatea acestei supoziții autiste: subiectul uman nu ar fi capabil să participe și să se priceapă să devină membru al unei asociații sau organizații sociale.

Dacă am încerca să definim concepte cum ar fi: „individ social”, „sistem social”, „societate”, am descoperi că factorul decisiv ar fi prezența sau absența dispoziției spre comunicare a participanților la sistemul respectiv.

Pentru o persoană membră a unei societăți sau uniuni particulare, a unui sistem social sau grup, criteriul fundamental al comunicării este dacă acel membru poate fi „centrat” (focalizat) pe cunoașterea importanței sistemului de comunicare. Cu alte cuvinte, subiectul ar trebui să dispună de capacități de a se angaja în activitatea de comunicare cu alți membri ai grupului.

Dorința firească de a câștiga această capacitate, perspicacitate de a ne înțelege pe noi înșine și pe colegii noștri ca indivizi umani este similară efortului pe care îl face societatea - ca sistem social - de a ne înconjura, de a ne proteja prin adoptarea unei perspective comunicaționale și necesitatea de dezvoltare a teoriei privind comunicarea interumană.

Într-o perspectivă istorică, teoriile privind comunicarea, au la bază înțelegerea societății ca non-statică, în dezvoltare, cu numeroase schimbări dependente în timp de relațiile economice.

Perspectiva comunicațională și teoriile privind comunicarea sunt necesare pentru a concepe societatea ca fiind bazată pe comunicare și interacțiune.

Perspectivile importante ale societății: comunicațională, istorică, economică nu se suplinesc ori se înlocuiesc una pe alta, ele nu sunt reciproc exclusive ori competitive.

Înțelegerea istorică vizează încercarea de a reconstitui perceperea comunicării și a sistemelor interacționale care au existat de-a lungul diferitelor epoci social-istorice. De aceea, ținem să arătăm că motivul sublinierii din perspectivă istorică are la bază înțelegerea sistemelor de comunicare interumană ca obiect al schimbărilor într-o societate, al modificărilor sociale. Ca atare, dezvoltarea limbajului scris, arta tipăriturilor, ori televiziunea - toate demonstrează cum schimbările în sistemele de comunicare pot promova și susține schimbări sociale extraordinare. Societatea umană nu poate fi înțeleasă și ilustrată în dezvoltarea ei doar din perspectiva comunicării, după cum, omiterea ori neglijarea acestei perspective ar duce în mod necesar la o înțelegere inadecvată.

În aceeași proporție cu perspectiva istorică, perspectiva comunicațională este, de asemenea, una generală. Abordarea istorică ne ajută să înțelegem situațiile de viață ale unui subiect la fel ca situația unei familii, a unei comunități locale, a unui oraș, a unei organizații, a unei națiuni sau culturi.

Într-o manieră similară noi putem concepe subiectul uman ca pe un membru al unor sisteme de comunicare și, în același timp, participant la diferite acte ale comunicării.

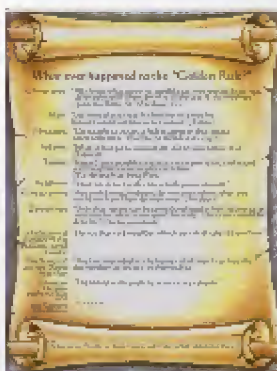
Familia poate fi analizată din perspectiva tiparelor de comunicare existente în familie, tot așa cum aceste tipare se stabilesc în familie și mediul social. O societate poate fi descrisă prin intermediul sistemelor de comunicare care au contribuit la dezvoltarea ei - Blakar Rolv (1985) consideră că un criteriu important pentru evaluarea gradului de dezvoltare democratică într-o anumită societate, se referă la accesibilitățile fără discriminări ale membrilor ei față de o serie de facilități de comunicare. Pe aceeași linie, autorul mai sus menționat afirmă că interrelațiile

dintre superputeri nu pot fi complet înțelese fără perspectiva comunicării. Acceptarea Chinei alături de SUA și Rusia, ca superputeri, a determinat complicarea și lărgirea metodelor și mijloacelor de comunicare interstatală, internațională.

Cu toate aceste argumente, o serie de psihologi și sociologi observă că teoriile comunicării nu au fost elaborate din perspectiva unor discipline conexe ale căror studii s-au extins doar separat. De aceea este dificil de identificat motivele acestei relative neglijări a domeniului comunicării sub aspect teoretic și metodologic, cu atât mai mult cu cât faptul comunicării reprezintă un fenomen și proces socio-uman foarte complex.

Psihologii au făcut în mod tradițional cele mai multe eforturi pentru înțelegerea interrelației dintre fenomenul limbaj, procesul de elaborare și realizare a limbajului în legătura lui indisolubilă cu gândirea. Ca atare, ei s-au ocupat mai puțin de comunicarea propriu-zisă. Studiile empirice și teoretice privind comunicarea pot influența înțelegerea adecvată a procesului de elaborare a limbajului și oricum, ar putea determina adoptarea mai sigură a unei perspective comunicaționale în cercetări viitoare.

Maior Daniel OAIÈ

CANONIERA "Locotenent comandor Eugen STIHI"

Dela navă de luptă la poligon de instrucție marină rească și de vitalitate

Istorie zbuciumată

În anul 1919, odată cu sfârșitul Primului Război Mondial, s-a conturat acut pericolul minelor marine și, ca urmare, majoritatea statelor riverane mărilor și oceanelor lumii și-au mărit flota maritimă militară. La acea vreme, autoritățile române au decis, prin intermediul Consiliului de Miniștri prezidat de Alexandru Vaida Voevod, să autorizeze Ministerul de Război să cumpere, de la statul francez, patru canoniere dragoare, care, în prima fază, au fost botezate A, B, C și D.

Un an mai târziu, în momentul în care au intrat în serviciul Diviziei de Mare a Marinei Militare Române, canonierele au fost botezate, împreună cu mai multe nave militare și civile românești, printre care se

numără și submarinul „Delfinul” dar și pachebotul „Transilvania”, cu numele unor eroi marinari români care au pierit în timpul Primului Război Mondial astfel: Locotenent - comandor Eugen Stîhi (fosta canonieră franceză Friponne "poznașa", construită la Lorient în 1916), Căpitan Constantin Dumitrescu (fosta Impatiente, construită la Brest în 1917), Locotenent Remus Lepri (fosta canonieră franceză Chifonne, construită la Lorient în 1917) și Sublocotenent Ion Ghiculescu (fosta Mignone, construită la Brest în 1917). Lt. c-dorul Eugen Stîhi a murit eroic în luptele crâncene de la Turtucaia, fiind secund pe monitorul Kogălniceanu, înfruntând inamicul până în ultima clipă, când monitoarele nu s-a retras decât în urma ordinelor repetate ale Mareșalului Cartier General; căpitanul Constantin Dumitrescu și sublocotenentul Ion Ghiculescu au fost comandant și, respectiv, secund pe vedeta Maior Niculae Grigore Ioan și s-au acoperit de glorie în luptele de la Turtucaia - Oltenița; locotenentul Lepri Remus moare eroic, în 1918, în timpul montării unui baraj de mine în ostrovul Mecica, împreună cu cinci camarazi, sub focul artileriei inamice. Navele au fost preluate de la marina franceză la 9 ianuarie 1920; au fost botezate la 15 ianuarie 1920.

În urma invaziei comuniste, la 5 septembrie 1944, canoniera „Lt. c.dor. Eugen Stîhi” a intrat, alături de celelalte nave similare, în urma unui ultimatum dat de amiralul bolșevic Oktiabrski, în patrimoniul militar rusesc, urmând ca, în scurt timp, să fie rebotezate. După un an, în care a participat la misiuni sub pavilion rusesc, nava „Stîhi” a revenit în posesia flotei românești. Imediat după aceea, canoniera a servit exclusiv Direcției Hidrografice Maritime, care a transformat-o în navă hidrografică.

De-a lungul timpului, nava a participat la misiuni de dragaj, suport de convoaie și a fost folosită de specialiști pentru studii hidrografice. În plus, Canoniera „Stîhi” a fost folosită pe post de navă-școală pentru instrucția elevilor școlilor Marinei Române, efectuând mai multe voiaje de instrucție în Marea Neagră și în

Marea Mediterană. Între cele două războaie mondiale, pe timp de pace, canoniera „Lt. odor. Eugen Stîhi” a participat la mai multe lucrări hidrografice în urma cărora specialiștii din cadrul Subdirecției Hidrografice a Marinei Militare Române au întocmit, în premieră, mai multe hărți ale porturilor românești în care erau marcate, cu exactitate, radele interioare și locurile recomandate pentru ancorarea navelor de mari dimensiuni.

Prezent și perspectivă

Potrivit datelor oficiale înscrise în documentele Forțelor Navale, canoniera, clasa Chiffone, are deplasamentul de 540 de tone, lungimea de 55,6 metri, lățimea de 6,9 metri, pescajul de 2,03 metri, puterea de 430 CP dezvoltată de un motor „Sulzer-Diesel”, viteza de 15 noduri. În plus, nava era înzestrată cu două tunuri de calibru 100 mm și două mitraliere antiaeriene de 13,2 mm.

Canoniera „Lt. odor. Eugen Stîhi”, este ancorată, în prezent, în dana militară a Portului Mangalia, s-a aflat în serviciul marinei timp de 90 de ani, până în 2004, când a fost „pensionată”. În urma ieșirii din serviciul Forțelor Navale, fosta canonieră a fost dezarmată, iar o parte din tehnica și aparatura de la bord redistribuită navelor din serviciul activ.

Timp de șase ani, “bătrâna doamnă” a aparținut Centrului de colectare tehnică de marină din subordinea Bazei Logistice Navale, așteptându-și rândul spre a fi valorificată ca fier vechi. În această perioadă nimeni nu s-a mai preocupat vreo clipă de soarta ei. Canoniera românească se afla într-o stare deplorabilă, în timp ce nave de luptă similare, aflate în patrimoniul naval al altor state europene, tronau, ca și în prezent, în marile porturi ale lumii ca exponate de muzeu, atrăgând anual mii de vizitatori.

După o istorie extrem de zbuciumată și șase ani în care a fost abandonată în portul militar Mangalia, cea mai longevivă navă a Marinei Române ar putea, în sfârșit, să obțină locul pe care îl merită în cadrul Muzeului Marinei Române.

Chiar dacă nava a intrat pe doc în șantierul civil Mangalia “Mangalia Naval System” în perioada decembrie 2010 –februarie 2011, la inițiativa Ligii Navale Române, pentru lucrări menite să mențină nava pe linia de plutire (placarea tuturor deschiderilor din opera vie, schimbarea unor file de bordaj, placarea punții principale în zona pupa și punții teugă), la interior nava prezintă o stare avansată de deteriorare, atât din punct de vedere al stării de fixație cât a deficitului de repere și subsansamble redistribuite altor nave la ieșirea din serviciu.

În baza Hotărârii nr. 1 a Consiliului Militar al S.M.F.N. luată în ședința din 16.02.2011, în perioada 10.03.2011 – 31.10.2013, prin grija tuturor unităților de nave, a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale și a

structurilor logistice de marină, nava urmează a fi transformată în prima fază, în poligon de instrucție marinărească și de vitalitate, urmând ca ulterior să fie amenajată ca muzeu.

În prezent s-au aprobat documentele pentru intrarea navei în organigrama S.A.F.N. și încadrarea acesteia cu echipaj la minim, în vederea alocării acesteia la drepturi de materiale de întreținere și de vitalitate în conformitate cu legislația în vigoare, prin asociere cu nave din Forțele Navale, cu caracteristici constructive similare.

Locotenent comandor Florinel BĂDICĂ

De la rujuri și mărgele ani ajuns la hărți și vele

Viața noastră, a bărbaților, se leagă în mod natural și predominant armonios de cea a femeilor. Mama, soția, doamna învățătoare, fiata cu care te-ai sărutat prima oară în scara blocului, vânzătoarea de la care îți cumperi în fiecare seară pâine și țigări, funcționara de la banca unde îți plătești ratele, mama-soacră și, la final, top-modelul cu glugă și coasă.

Să încercăm totuși să realizăm un scurt istoric:

- Eden. Toate bune și frumoase. Femeii i se face foame. Restul e can-can.

- Bărbatul, deși încă supănat, o reprimște pe femeie fiind conștient că degeaba dă el cu ghioaga în cap la căprioară dacă n-are cine s-o bașe în oală.

- Lumea antică. Rotul femeii în viața publică rămâne destul de restrâns, deși, la nivel decizional, știm cu toții cine deține cu adevărat puterea. Degeaba avem noi forță fizică, determinare și ne pricepem cât de cât la organizare atâta timp cât ele au farduri și lacrimi. Pur și simplu nu e corect.

- Evul mediu.

Numai femeie să nu fi. Învăpate de mici să faci pe placul soțului, acestea nu puteau spera la împlinirea propriilor idealuri și vise. Unde mai pui că majoritatea căsătoriilor erau aranjate și nici măcar de unu' tinerel și în putere nu puteai să ai parte.

- Epoca modernă. Lucrurile încep oarecum să se schimbe. Paradoxal în bine.

- Perioada contemporană. Dumnezeu cu mila. Femeile dobândesc drept de vot. Începând de atunci, candidatul care asortează cel mai bine cravata cu pantofii are cele mai multe șanse. Depășesc toate barierele sociale având forța unui vulcan ce a ars mocnit vreme de secole și brusc a erupt. Vor să demonstreze că tot ceea ce poate face un bărbat, poate face la fel de bine o femeie. Iar căreșă de pe tort o reprezintă armata.

Nu vrem să dezvolt subiectul pentru că risc să fiu linșat de colegele de promoție, de altfel domnișoare plăcute și de treabă. Ba chiar colegul meu de bancă este de fapt o ea. Iar prin liceu întotdeauna se găsea câte o colegă amabilă care să umi spele și mie câte o cămașă. Ce să mai... femeile sunt o adevărată binecuvântare în kaki sau, după caz, în bej.

Ceea ce vă propun în continuare este un exercițiu de imaginație. Ce ar fi dacă, printr-o întâmplare excepțională, o navă ar fi încadrată numai cu personal de sex feminin????? Până la urmă, mergând pe principiul egalității și nediscriminării, nu este absolut nimic de domeniul fantastului. Să sperăm numai că Divinitate nu are un simțal umorului atât de ascuțit să lase acest lucru să se întâmple. Dar iată câteva aspecte de la bordul navei „Lt. Georgiana”:

- La o zi cu încadrarea cu personal, femeile schimbă numărul de bordaj inițial cu numărul 7, pentru că este nărocos și alungă duhurile rele.

- După o săptămână femeile se hotărăsc să schimbe culoarea clasică a navei, ațel gri mohorât, cu una mai veselă, ce conferă echilibru emoțional și liniște la locul de muncă – lila. Și da, bărbații n-ar fi în stare să înțeleagă în veci că sunt 4 culori total diferite: mov, violet, lila, prună.

- După două săptămâni dragele noastre colege realizează că organizarea standard, pe SL-uri nu este bună de nimic, și că numai un bărbat s-ar fi putut la așa ceva. Ele au știut întotdeauna că, pentru a se putea obține rezultate excelente în cadrul unui grup, relațiile inter-umane trebuiesc bazate pe compatibilitate emoțională. Tocmai de aceea se hotărăsc să transforme organizarea pe SL-uri într-una pe zodii. Trebuie să recunoaștem că „Adunarea SGV-ilor BALANȚĂ la pupa” sună mult mai bine.

- După trei săptămâni femeile se gândesc că nu ar fi deloc rău dacă nava ar câpăta un plus de vitalitate și inocență.

Organizează un parc de joacă pentru copii la prova și încep să-și aducă fiecare copiii la serviciu.

- După o lună se vine cu o idee extraordinară: caietul de sarcini să fie într-adevăr *Caiet de sarcini*. Mamele să treacă acolo impresii și sfaturi din cele nouă luni de sarcină – câte kilograme de ciocolată

este recomandată să mănânci pe zi, cum să te menții în formă și atrăgătoare, cum să-i trezești soțul la 3 dimineața pentru că tu ești deprimată și ți-e poftă de mere coapte glazurate cu zahăr ars. Încep pe același principiu, ASIE devine *Activități Standard pentru Înfrumusețare și Epilare*, iar PIM – *Probleme în Mariaj*.

- După două luni se desfundă compartimentul mașini. „Oricum nimănui nu îi plăcea camera aia murdară, fără iluminare naturală și în care mai mirosea și urât”. Se transformă în cămară, femeile încep să pună murături și zacuscă pentru la iarnă.

- După trei luni toate femeile își depun, în mod surprinzător, cerere de mutare. Treptat, crudul adevăr le-a presat ca o menhină. Ce motiv mai avea Lenuța să vină în fustă, dacă și Getu venea la fel sau de ce să mai petreacă Aurica patru ore întregi aranjându-și părul dacă în careu dădea tot de Maricica și Veta?

După cum spuneam, în mod natural și predominant armonios. Femeia te completează, îți conferă echilibru și încredere în propriile forțe. Te șlefuește și ți dă un oarecare stil. Totodată, de cele mai multe ori, este liantul ce ține o familie unită.

Până la urmă, de ce nu ar fi la fel în familia noastră, a militarilor?

Socrate spunea: „Stățul meu este să te căsătorești. Dacă vei găsi o soție bună, vei fi fericit; dacă nu, vei deveni filozof”.

Aspirant Lazăr Emanuel – Gabriel

Adresa : Strada Portului nr.14
Telefon : 0241-751358
Fax: 0241-751341
E-mail : info196@yahoo.com
Website : www.ifa.ro